13. 4. 2004

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Daně, bruselské lži a parlamentní bída

Rozvoj ČR neohrožují mocichtiví bruselští byrokraté, ale neschopní čeští úředníci, nekompetentní čeští ministři a neodpovědní čeští zákonodárci. Politici se neshodují v názoru na to, jaké důsledky bude mít vstup ČR do EU na život českých občanů. Na jedné straně eurofobové naříkají, jak utrpíme tím, že se dostaneme do područí bruselských byrokratů a budeme muset aplikovat nesmyslné evropské předpisy.

Rozvoj ČR neohrožují mocichtiví bruselští byrokraté, ale neschopní čeští úředníci, nekompetentní čeští ministři a neodpovědní čeští zákonodárci.

Politici se neshodují v názoru na to, jaké důsledky bude mít vstup ČR do EU na život českých občanů. Na jedné straně eurofobové naříkají, jak utrpíme tím, že se dostaneme do područí bruselských byrokratů a budeme muset aplikovat nesmyslné evropské předpisy. Na druhé straně euronadšenci očekávají, že Unie nás konečně donutí ukončit legislativní diletantství polistopadového období a převzít civilizované evropské normy. Nový zákon o dani z přidané hodnoty, který právě prošel parlamentem, usvědčuje oba tábory z naprosté naivity.

Zákon byl připravován jako čistě harmonizační norma, která v tuzemsku zajistí aplikaci šesté direktivy EU poté, co z českých hranic zmizí celnice. Ačkoliv daňová kapitola byla v přístupových jednáních uzavřena již v roce 2001, do vlády byl návrh předložen až v říjnu 2003 a o jeho kvalitě svědčí již skutečnost, že samo ministerstvo financí, z jehož dílny pochází, k němu do rozpočtového výboru sněmovny předložilo více než 250 pozměňovacích návrhů. Přestože byli poslanci, ministerstvo i ministr osobně upozorňováni na závažné chyby vládního návrhu, neučinili pro jejich odstranění vůbec nic. Zaměřili se pouze na mediálně zajímavou otázku zařazení zboží a služeb do snížené sazby a vlastní text návrhu zákona ponechali bez povšimnutí. Projednávání ve sněmovně pak bylo pouze slovní exhibicí poslanců lobujících za daňové zvýhodnění hospod, kondomů, Sazky či něčeho jiného, nikoliv odpovědným posuzováním zákona jako celku.

V senátu, jehož hospodářský výbor navrhl řadu pozměňovacích návrhů napravujících alespoň největší chyby zákona, prošla přes drtivou kritiku řady senátorů sněmovní verze o jediný hlas. Někteří senátoři jsou pod časovým tlakem asi ochotni odhlasovat i vlastní popravu, nežli by ohrozili současnou vládu. Výsledkem je zákon, který vykazuje řadu rozporů s právem EU, vytváří značnou právní nejistotu zejména u organizací neziskového sektoru, poskytuje prostor pro rozsáhlé daňové úniky, vytváří rozsáhlou a zbytečnou administrativu a v některých případech je prakticky neproveditelný. Větší legislativní paskvil se po listopadu 1989 u nás asi nenarodil. Míří teď na Hrad k podpisu nebo spíše vetu prezidenta. Lze očekávat, že Václav Klaus označovaný za euroskeptika a nepřítele sjednocování Evropy využije nabídnutou příležitost a hodí zákon vládním euronadšencům na hlavu právě s odůvodněním, že odporuje evrospké legislativě. Důvodů k tomu bude mít víc než dost.

Občana v zákoně nejvíce rozladí zvýšení daně u některých služeb a těžko bude chápat, že kakao pro děti je v základní sazbě, zatímco do snížené sazby je zařazeno například krmení pro psy nebo opium. Mnohem závažnější nežli míra zdanění toho či onoho zboží je ale celkový dopad nové právní úpravy a její věcné a právní vady. A ty jsou v případě nového zákona o DPH katastrofální. Podrobný rozbor s vysvětlením by vydal na tlustou knihu. Ze stovek legislativně technických vad a desítek vad věcných však stačí poukázat na několik z nejzávažnějších.

1. Zákon v příloze vymezuje zboží se sníženou sazbou dvěma způsoby: jednak slovně, jednak číselným odkazem na harmonizovaný systém číselného označování zboží, který je všeobecně používán v celním sazebníku. Problém však je v tom, že slovní popis se s číselným nekryje a zákon neuvádí, který z nich má přednost. Slovní popis zahrnuje zpravidla širší okruh zboží než umožňuje á direktiva a číselný popis zahrnuje ještě mnohem více zboží než popis slovní. Například á direktiva umožňuje použít sníženou sazbu daně u potravin, krmiv a živých zvířat a rostlin, které se běžně používají k přípravě stravy pro lidi nebo pro krmení zvířat. Slovní popis v zákoně již neobsahuje podmínku o používání pro lidskou výživu nebo krmení, takže v rozporu se direktivou jsou do snížené sazby zařazeny i opice, morčata, papoušci, akvarijní rybičky, konopí, listy koky a řada dalších zvířat a rostlin. Číselný popis pak u položky "potraviny" uvádí například i kapitolu 25 celního sazebníku, která obsahuje nerosty (síra, písek, kámen, cement, mramor apod.) a z níž patří do potravin pouze kuchyňská sůl. Vedle dětských plenek například uvádí číselné označení, pod kterým se vůbec neskrývají plenky, ale dětské ošacení. Zákon tak svou nejednoznačností vytvořil obrovskou právní nejistotu, jak se co vlastně bude zdaňovat.

2. Zákon zařazuje do snížené sazby některé služby, které tam podle direktivy EU zařadit nelze. Jde například o opravy zdravotnických přístrojů, provozování hřbitovů, shromažďování, úpravu a rozvod vody a poplatky za vysílání rozhlasu a televize. Ministerstvo financí, vláda ani poslanci asi nechápou, že jímání, úprava a rozvod vody je něco jiného než dodání vody odběrateli, že pohřební služba je něco jiného než služba hřbitovní, že oprava zdravotnického přístroje je něco jiného než oprava pomůcky pro invalidy a že poplatky za vysílání veřejnoprávního rozhlasu a televize nelze zdaňovat vůbec, protože podle direktivy EU nejsou předmětem daně, a soukromá radia a televize žádné vysílací poplatky nevybírají, protože žijí z reklamy.

3. Značné rozhořčení před časem vzbudilo oznámení, že kvůli Evropské unii musíme začít zdaňovat převody nemovitostí včetně stavebních pozemků, což zdraží bytovou výstavbu. (Ve skutečnosti by oproti současné úpravě bylo možno v souladi s direktivou výstavbu, a to nejen bytovou, i výrazně zlevnit.) Pozorný čtenář šesté direktivy EU ovšem zjistí, že Brusel nepožaduje zdaňování převodu nemovitostí ani v jediném případě ! Pouze dovoluje členským států, aby zdanily některé transakce spekulativního charakteru s nemovitostmi a současně stanoví určité lhůty na ochranu prodávajících před nenasytným erárem. Ministerstvo ovšem využilo možnosti dané direktivou více než na 100 %. Podle zákona se totiž má zdaňovat každý převod stavby do tří let od kolaudace nebo nabytí, ačkoliv direktiva umožňuje zdanit pouze první převod uskutečněný do pěti let po kolaudaci a všechny další převody přikazuje osvobodit. Můžeme se tedy těšit, že prodávající postižení protievropskou daní si budou stěžovat v Bruselu a ČR dostane nějakou tu pokutu. Nejspíše za ni zaplatí více než kolik neoprávněně vybere na dani.

4. Poslanci zřejmě nevědí, co vlastně schvalují. Kvůli kondomům málem padla vláda. Sněmovna je nejprve v rozporu s koaliční dohodou zařadila do snížené sazby, po přestávce věnované masáži svědomí unionistických poslanců je však vrátila do sazby základní. Zároveň ale schválila pozměňovací návrh rozpočtového výboru, kterým byly do snížené sazby zařazeny mimo jiné též výrobky pro předcházení nemocím zařazené do 40. kapitoly celního sazebníku. Ta obsahuje pouze výrobky z kaučuku jako jsou pneumatiky, duše, hadice a těsnění. Jediným druhem výrobku v celé kapitole, který může sloužit předcházení nemocím, jsou – prezervativy ! Poslanci také usoudili, že mořské delikatesy jako jsou krabi, krevety a jiní plži, mlži, hlavonožci a korýši, je třeba zdanit základní sazbou. Jelikož ale neznají strukturu celního sazebníku, postihli tyto tvory pouze ve stavu živém, zatímco konzervované zapomněli v sazbě snížené.

5. Podle direktivy EU se začnou zdaňovat i zálohy. To způsobí obrovský nárůst administrativy u pronajímatelů bytů, tedy hlavně u obcí a bytových družstev, při účtování o takzvaném inkasu (platby

SIPO). Dosud se jedenáctkrát do roka zaúčtovala záloha jako jediná položka a dvanáctý měsíc se provedlo vyúčtování všech služeb spojených s užíváním bytu. Od 1.5.2004 bude nutné v každém měsíci každou platbu inkasa rozúčtovat na čisté nájemné, zálohu na topení, zálohu na vodu, zálohu na elektřinu ve společných prostorách, poplatky za výtah, za televizní anténu, za kominíka, užívání prádelny, popelnice a další položky a ke každé z nich také příslušné daně. Možná je to ale součást vládního programu boje proti nezaměstnanosti, protože na správách domů budou muset přijmout tisíce nových úředníků a vybudovat nové archivační prostory pro mnohonásobně narostlé účetní sestavy. Direktiva EU přitom umožňuje zúčtovávat daň v odůvodněných případech jen jednou ročně, ovšem ministerstvo do zákona takové řešení nenavrhlo.

6. Direktiva EU nepožaduje, ale pouze umožňuje, aby členské státy zdanily hmotný majetek, který plátce daně vytvořil vlastní činností při podnikání, pokud by při jeho nákupu neměl nárok na odpočet. Do zákona ale jeho tvůrci zapomněli převzít slova "při podnikání". Takže být plátcem daně se pro občany stane rizikovým faktorem ! Programátor, který vlastníma rukama postaví chatu nebo stluče králíkárnu, by si je měl nechat znalecky ocenit a z ceny zjištěné odvést daň, stejně jako kadeřnice, která uplete dětem svetr. A bude-li berní úředník bdělý, vztáhne stát daňovou pracku i na knedlíky, které maminka – plátkyně daně uvaří k nedělnímu obědu. Je to přece také hmotný majetek pořízený vlastní činností plátce a při jejich nákupu by neměla nárok na odpočet.

7. Zákon podle české tradice posledních let důsledně zatěžuje poctivce a nahrává podvodníkům. Kdo překročí milionový obrat za posledních 12 měsíců, je povinen podat do 15 dnů přihlášku k registraci a stane se plátcem prvním dnem třetího měsíce po překročení limitu. Kdo ale svou registrační povinnost nesplní, stane se podle zákona plátcem až dnem účinnosti osvědčení o registraci. Pokud se tedy správce daně o jeho činnosti nedozví, nikdy ho nezaregistruje a tak nebude možné podvodníkům daň doměřovat ani je pro krácení daně trestně stíhat. A kdo se bude chtít registrovat k dani dobrovolně, například proto, aby mohl začít obchodovat se zahraničím, bude vydán zcela do rukou berních úředníků. Jen oni totiž budou rozhodovat, zda se plátcem stane dnes, za týden, za měsíc nebo také nikdy.

8. Plátcem daně se stane i stát a většina měst a velkých obcí. Zákon však vůbec neřeší, kdo bude za stát vydávat daňové doklady, sestavovat daňové přiznání a platit daň, ačkoliv jde o agendu, která má nezanedbatelný rozpočtový význam. Ve statutárních městech členěných na městské části či obvody je zákon prakticky neproveditelný jak administrativně tak i rozpočtově, protože by zcela rozložil finanční hospodaření. Ale i ostatní obce vystavuje zákon obrovské právní nejistotě, protože neříká, zda například pronájem bytů se bude považovat za plnění úkolů obce v sociální oblasti, které není předmětem daně, nebo za výdělečnou činnost, což má pro celé zdanění obce klíčový význam. Direktiva EU přitom přímo nabízí jednoduché řešení, ale ministerští úředníci i poslanci to ignorují.

9. Zákon umožňuje vracení daně v případě projektů financovaných z nenávratné zahraniční pomoci, ale výslovně z toho vylučuje prostředky Evropské unie. Výsledek lze snadno předpovědět: EU sníží svůj podíl na financování projektů o nevracenou daň, protože nebude chtít ze strukturálních fondů sanovat český státní rozpočet. Investoři mají jen omezené zdroje a tak při nižším podílů financí ze zdrojů EU budou moci zrealizovat méně projektů. Z kvóty vyčleněné pro ČR se tak využije ještě méně než očekávané málo. Ale pro státní kasu přece musíme uhlídat každou korunu, i kdyby to mělo stát stovku.

10. Malé chyby mají někdy dalekosáhlé důsledky. Zákonodárcům se podařilo drobnou legislativní chybou výrazně ulevit kapsám naprosté většiny občanů. Aniž by to zamýšleli a aniž by si to vůbec uvědomili, prakticky zrušili daň z prodeje veškerého zboží. Schválili, že od daně je (podle § 62 odst. 1) osvobozen prodej zboží, při jehož pořízení plátce neuplatnil odpočet (podle § 75 odst. 1), protože zboží použil pro osvobozená plnění. Stát se tak v důsledku jedné nešikovné formulace vzdal daně z

marže obchodníků při prodeji konečným zákazníkům, což dělá ročně určitě několik desítek miliard korun rozpočtových příjmů. Obchodník tedy nakoupí zboží, neuplatní odpočet, prodá zboží bez daně a na berňák může udělat dlouhý nos. I když se správci daně budou snažit vykládat tato ustanovení jinak a argumentovat "logikou", věřím, že se najdou odvážní podnikatelé, kteří dají státu pocítit, že o peníze si musí v zákonech říkat zcela jednoznačným způsobem.

Je zřejmé, že zvyšování daně z přidané hodnoty nebo její zavádění u dalších transakcí není v řadě případů vůbec způsobeno požadavky Evropské unie, ale Evropská unie je pouze českými politiky zneužívána jako výmluva a laciné zdůvodnění vládních a ministerských choutek zalovit hlouběji v kapsách daňových poplatníků. Je také zřejmé, že nesmyslný zákon o DPH není jen ostudou ministerstva, vlády a poslanců, ale je také důsledkem selhání velkých zájmových organizací jako je Svaz měst a obcí, Svaz bytových družstev nebo Hospodářská komora, které pro prosazení oprávněných požadavků svých členů neudělaly vůbec nic. A je také zřejmé, že Brusel naše zákony psát nebude a jejich opravu bude vyžadovat pouze v případě rozporu s evropskou legislativou, nikoliv proto, že jsou pouze špatné, nejednoznačné, gumové, nevhodné či jinak škodlivé.

Nebezpečím pro rozvoj naší země tak nejsou mocichtiví bruselští byrokraté, ale neschopní čeští úředníci, nekompetentní čeští ministři a neodpovědní či lhostejní čeští poslanci a senátoři. Proti nim se musíme bránit jako občané sami. Nebudeme-li sami číst evropské směrnice a zákony a nebudeme-li se domáhat jejich dodržování u evropských institucí i proti vlastní vládě, budou s námi naši čeští politici manipulovat podle svých představ a proti našim zájmům. Budeme pak jen za hlupáky. Doma i v Evropě.

Milan Marko

Autor je právník a daňový poradce

JUDr. Ing. Milan Marko, MBA

Vyšehrad 158, 381 01 Český Krumlov

r.č. 550925/1187

tel. 602741702

Materiál předložený autorem senátu

STANOVISKO

A

POZMĚŇOVACÍ NÁVRHY S KOMENTÁŘEM

k zákonu o dani z přidané hodnoty

schválenému Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR dne 27.2.2004

Zpracoval: JUDr. Ing. Milan Marko, MBA

(milan.marko@seznam.cz)

OBSAH

A. STANOVISKO K ZÁKONU

1. Úvod
2. Rozpory zákona se 6. směrnicí EU
3. Právní nejistota
4. Prostor pro daňové úniky
5. Nárůst administrativy a neproveditelnost zákona
6. Další věcné vady
7. Závěr

B. POZMĚŇOVACÍ NÁVRHY

1. Obecná východiska
2. Nemovitosti jako zboží
3. Stát a územně členěná statutární města jako plátci daně
4. Veřenoprávní osoby a veřejnoprávní činnost
5. Obrat
6. Použití obchodního majetku pro osobní potřebu
7. Vytvoření majetku vlastní činností
8. Vyúčtování nájmů a služeb spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů
9. Uplatňování sazeb
10. Přípojky ke stavbám pro bydlení
11. Součásti staveb pro bydlení
12. Zdaňování převodů nemovitostí
13. Osvobození u vzdělávací činnosti
14. Osvobození u zdravotnických služeb
15. Osvobození u sociálních služeb
16. Osvobození u kulturních činností
17. Osvobození prodeje majetku pořízeného bez nároku na odpočet
18. Vracení daně u nenávratné zahraniční pomoci
19. Den účinnosti registrace
20. Zdanění některých nekalých aktivit
21. Vracení nadměrných odpočtů v průběhu konkurzu
22. Přechodné ustanovení o registraci veřenoprávních osob
23. Přechodná ustanovení pro některé druhy služeb
24. Změna zákona o účetnictví
25. Změna zákona o rozpočtových pravidel územních rozpočtů
26. Příloha č. 1
27. Příloha č. 2
28. Příloha č. 3
29. Závěr

A. STANOVISKO K ZÁKONU

1. Úvod

Návrh zákona byl na MF ČR připravován jako čistě harmonizační norma, která měla zajistit aplikaci 6. směrnice EU (dále jen "Směrnice") po vstupu ČR do EU a fungování systému DPH po zrušení celních kontrol na hranicích. Byl však připraven velice nekvalitně, obsahoval desítky rozporů se Směrnicí, stovky legislativně-technických chyb, byl v neziskovém sektoru prakticky zcela neproveditelný a vytvářel značnou právní nejistotu u širokého okruhu osob a obrovský prostor pro daňové úniky.

Na řadu chyb bylo MF ČR (včetně ministra osobně) upozorněno odbornou veřejností, na některé přišlo samo, a proto podalo rozpočtovému výboru více než 250 (!!) pozměňovacích návrhů. Některé problémy se tak podařilo vyřešit uspokojivě, některé neuspokojivě, v některých případech pokus vyřešit jeden problém vyvolal problémy jiné a řada zásadních problémů a vad zůstala zcela nepovšimnuta.

Projednávání v Poslanecké sněmovně se namísto diskuse nad textem zákona stalo bitvou o zařazení různého zboží a služeb do snížené sazby daně a jen několik pozměňovacích návrhů navržených poslanci se týkalo věcných vad

vládního návrhu. Zákon schválený Poslaneckou sněmovnou tak vykazuje většinu nejzávažnější vad, které měl vládní návrh, a přes řadu přijatých zpřesnění i mnoho legislativně technických chyb a nepřesností.

2. Rozpory zákona se 6. směrnicí EU

a) Podle Směrnice se zdaňují pouze dodání zboží a poskytnutí služeb. Převod nemovitosti se považuje za poskytnutí služby, ale členské státy mohou práva k nemovitostem prohlásit za zboží. Zákon to nerespektuje, jde třetí "českou" cestou a vytváří zvláštní zdaňovanou kategorii "převod nemovitosti", čímž vytváří prostor pro řadu dílčích rozporů se Směrnicí, která v řadě ustanovení upravuje zdaňování služeb a zboží odlišně.

b) Směrnice vyjímá ze zdanění příjmy veřejnoprávních osob souvisící s jejich výkonem veřejné moci. Zákon považuje za veřejnoprávní osoby pouze právnické osoby a zcela opomíjí existenci správců konkurzní podstaty a obdobných správců, rozhodců nebo notářů při výkonu funkce soudního komisaře v dědickém řízení.

c) Zákon definuje obrat jinak pro veřejnoprávní osoby a jinak pro ostatní osoby, což Směrnice neumožňuje.

d) Zákon zdaňuje používání firemního majetku pro osobní potřebu a vytvoření hmotného majetku vlastní činností v širším rozsahu než připouští Směrnice. Například ukládá zdanit dům či chatu, které si pro potřebu rodiny postavil vlastními silami plátce daně, který podniká v oblasti poradenství, nebo svetr, který pro děti upletla matka – plátce daně, podnikající ve vedení účetnictví.

e) Zákon zdaňuje převody nemovitostí ve větším rozsahu než připouští Směrnice. Například zdaňuje každý převod stvaby uskutečněný plátcem do tří let od nabytí nebo kolaudace, ačkoliv Směrnice připouští pouze zdanění prvního převodu po kolaudaci a i to pouze v případě, že je uskutečněn plátcem, který v realitách podniká.

f) Zákon neosvobozuje podávání soukromých kondicí v rfozsahu veřejného vzdělávání a služby dopravy nemocných, ačkoliv to Směrnice vyžaduje.

g) Zákon osvobozuje prakticky veškeré zdravotnické služby a péči, ačkoliv Směrnice podmiňuje toto osvobození u soukromých zařízení tím, že tyto služby poskytují za srovnatelných sociálních podmínek, zejména cen, jako zařízení veřejná (tzn. nelze osvobodit řadu soukromých klinik).

h) Do snížené sazby je zařazena řada druhů zboží, která podle Směrnice musí být zdaňována sazbou základní. Jde např. o živá zvířata neurčená k lidské výživě (opice, morčata, papouci, akvarijní rybičky), zemědělské produkty (chmel, cukrová řepa) ale dokonce i o listy koky, konopí a opium včetně upraveného.

i) Do snížené sazby jsou zařazeny některé služby, které podle Směrnice musí být zařazeny do základní sazby (např. opravy zdravotnických přístrojů nebo provozování hřbitovů) nebo naopak Směrnice vyžaduje jejich osvobození (televizní a rozhlasové poplatky placené veřejnoprávním médiím).

3. Právní nejistota

a) Zákon vyjímá ze zdanění činnosti veřejnoprávních osob při plnění jejich veřejných úkolů, aniž by tyto činnosti dostatečně specifikoval. U krajů, obcí a další subjektů tak není jasné, jak budou posuzovány například nájmy, což je zcela zásadní pro celé jejich daňové postavení. Tím jsou tytu subjekty vystaveny dlihodobé a značné právní nejistotě. Směrnice přitom přímo nabízí elegantní a jednoduché řešení, které však do zákona nebylo zapracováno.

b) Zákon stanoví, že do snížené sazby se zařazuje zboží uvedené v příloze č.1. Tato zboží jsou však v příloze uvedena jednak číslem dle Harmonizovaného systému, jednak slovním popisem, přičemž tyto dvě identifikace se přesně nekryjí a zákon nestanoví, která z nich má přednost. To vytváří nejistotu u plátců daně i u celních orgánů, které rozhodují o zdanění při dovozu.

c) Zákon dostatečně nespecifikuje, co vše je součástí stavby pro bydlení, takže stavební firmy i stavebníci, zejména obce, jsou vydáni nejistotě, jak mají být zdaňovány například přípojky, opěrné zdi, schodiště nebo chodníky souvisící s domem.

d) Zákon osvobozuje sociální služby jen pokud jsou poskytovány veřejnoprávní osobou nebo charitativní organizací, aniž by tento pojem definoval. Příspěvkové organizace a obecně prospěšné společnosti, které většinu sociálních zařízení provozují, jsou tak vydány nejistotě, zda budou posuzovány jako charitativní organizace (jelikož veřejnoprávní osobou zpravidla nejsou).

e) U dobrovolné registrace plátců dává zákon správcům daně naprostou svobodu rozhodnout, k jakému datu a zda vůbec se žadatel stane plátcem, což je například podmínkou pro podnikání ve vztahu k zahraničí.

f) Zákon mění používanou terminologii i definici obratu, takže dosavadní definice hranice obratu 6.000.000 Kč ročně pro vedení účetnictví v zákoně o účetnictví je nadále nepoužitelná. To vytváří u řady osob nejistotu, zda budou nebo nebudou muset vést v roce 2005 účetnictví (např. nemocnice nebo škola provozovaná fyzickou osobou by ho vést nemusela).

4. Prostor pro daňové úniky

a) Zákon umožňuje, aby osoba, která nesplní svou registrační povinnost, se vůbec nestala plátcem daně a tak se vyhnula jak placení daně tak i trestnímu stíhání za krácení daně.

b) Zákon nevyužívá možnosti dané Směrnicí zdaňovat velké jednorázové nebo časově koncentrované transakce. Tím vytváří (nebo ponechává) prostor zejména pro organizované skupiny obchodníků, aby se cyklickým přesouváním formálního nositelství obchodní činnosti trvale vyhýbaly zdanění a přitom mohly téměř trvale uplatňovat odpočty daně.

c) Zákon umožňuje výklad, podle kterého by osoba, která neuplatní odpočet u nakoupeného zboží, nemusela prodej tohoto zboží zdaňovat. Uplatnění tohoto výkladu by znamenalo, že prodej konečnému spotřebiteli by mohl probíhat bez daně a příjmy státního rozpočtu by se snížily o daň z marže konečných obchodníků, tedy v řádu nejspíše desítek miliard Kč ročně.

5. Nárůst administrativy a neproveditelnost zákona

a) Zákon neřeší, kdo bude plnit daňové povinnosti státu, který se podle Směrnice stane plátcem; zákon pouze ne zcela jasně upravuje plnění registrační povinnosti. V územně členěných statutárních městech je zákon neproveditelný, protože nikdo nemůže zpracovat daňové přiznání za desítky městských částí + magistrát a navíc by i správná aplikace zákona zcela rozložila finanční hospodaření v těchto městech, protože nároky a povinosti různých rozpočtových subjektů se budou výrazně lišit, ale navenek by byly vyjadřovány jediným saldem.

b) Obce a kraje nejsou připraveny na agendu DPH materiálně (účetní software), organizačně (odpovědnost a oběh dokladů) ani personálně (školení). Zákon neponechává žádnou legisvakanci a hrozí zde administrativní kolaps, ačkoliv by bylo možno účinnost registrace těchto osob jako plátců odložit na 1.1.2005.

c) Zákon nutí pronajímatele bytů, aby každou přijatou platbu (např. SIPO) rozúčtovaly na jednotlivé položky (čisté nájemné, zálohy na vodu, teplo, elektřinu, výtah, společnou anténu, kominíka, prádelnu atd. včetně daně u každé z těchto položek) a tím obrovsky zvyšuje administrativní náročnost a náklady na správu domů, ačkoliv Směrnice umožňuje, aby vyúčtování těchto služeb probíhalo jako dosud jen jednou ročně.

d) Zákon nevylučuje, aby byl žadatel o registraci registrován k dřívějšímu dni, nežli se o této registraci dozví, takže by nemohl po určitou dobu ani plnit své povinnosti ani uplatňovat svá práva.

6. Další věcné chyby

a) Zákon staví stát do čela fronty konkurzních věřitelů tím, že umožňuje, aby nárok na odpočet vzniklý v době konkurzu byl započten na daňový závazek vzniklý před prohlášením konkurzu. To je nejen v rozporu se zákonem o konkurzu, ale i protiústavní, protože je tím porušován princip rovnosti. Navíc by uplatnění tohoto principu znamenalo okamžité zavření všech firem, které v konkurzu vyrábějí a mají šanci pokračovat pod novým majitelem, ztrátu pracovních míst a změnu všech konkurzů na prodej mrtvého majetku.

b) Zákon výslovně vylučuje vracení adně zaplacené za projekty spolufinancované ze strukturálních fondů EU. Nevím, zda je to v souladu s právem EU (která rozhodně nechce používat unijní peníze na sanaci národních rozpočtů), ale je to ekonomicky kontraproduktivní, protože tímto opatřením se zvýší podíl české strany na financování projektů, zmenší počet subjektů, které tak na "evropské peníze" dosáhnou, sníží se tím využití české kvóty na čerpání ze strukturálních fondů a výsledkem bude čistý pokles národních příjmů.

c) Kraje a obce uzavřely na základě výsledků řízení podle zákona o zadávání veřejných zakázek tisíce smluv na stavební akce, u nichž dojde ke zdanitelnému plnění až po 30.4.2004, kdy již bude platit základní sazba daně na stavební práce. Ve smlouvách jsou přitom sjednány buď ceny bez daně, a pak změna dopadne do již schválených rozpočtů, nebo s daní, a pak změna sazeb dopadne na stavební firmy. Obojí je nejen "neférové", ale hlavně právně problematické, protože to může vyvolat řadu sporů. Zákon neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by umožnilo, aby "staré" smlouvy "doběhly" v nižší sazbě, ačkoliv Směrnice přijetí takových přechodných opatření předpokládá.

7. Závěr

Zákon má řadu závažných vad, vykazuje řadu rozporů s právem EU, vytváří značnou právní nejistotu zejména u organizací neziskového sektoru, poskytuje prostor pro rozsáhlé daňové úniky, vytváří rozsáhlou a zbytečnou administrativu a v některýchn případech je neproveditený. Jeho schválení Senátem v podobě přijaté sněmovnou by mělo pro ekonomiku a celou společnost závažné negativní důsledky; v každém případě by bylo nutno počítat s řadou sporů s Evropskou komisí, s vlnou odporu ve veřejnosti a s dalším zesměšňováním politiků v médiích.

Propuštění zákona Senátem v nezměněné podobě by znamenalo selhání Senátu jako legislativní pojistky a rozhodně nemůže být odůvodněno potřebou, aby zákon platil od 1.5.2004. Časově lze očekávat, že pokud by byl zákon projednán ve výborech Senátu do 19.3. a v plénu Senátu do 26.3., mohla by jej Poslanecká sněmovna schválit na mimořádné schůzi kolem 5.4.2004, takže i případné veto prezidenta by bylo možno přehlasovat kolem 25.4.2004 a zákon by mohl nabýt účinnosti k 1.5.2004.

Připravené pozměňovací návrhy umožňují všechny nastíněné problémy vyřešit. Navrhované změny jsou přitom v podstatě odborně-právního, nikoliv finančně-ekonomického charakteru, jejich fiskální efekt je většinou nulový či nepatrný, v několika případech však výrazně pozitivní. Neměly by proto vyvolat žádné koaličně-opoziční ani ideologické spory a jejich přijetí by mohli podpořit zákonodárci napříč politickými stranami. Pokud by je Senát přijal a následně schválila i Poslanecká sněmovna (což lze očekávat), pak by vznikl další důkaz užitečnosti Senátu v ústavním systému ČR.

B. POZMĚŇOVACÍ NÁVRHY

0. Obecná východiska

Předložené pozměňovací návrhy respektují politickou vůli Poslanecké sněmovny vyjádřenou v jí schváleném zákoně pokud jde o míru zdanění jednotlivých zboží a služeb. Nesměřují tedy ke korekci této vůle, pokud byla zcela vědomě projevena a to i v případě, že je v rozporu s evropským právem (dětské plenky ve snížené sazbě). Odpovědnost za následky přijatého řešení musí vb těchto případech nést vláda a vládní většina ve sněmovně. Zatřídění do sazeb je předmětem pozměňovacích návrhů pouze v tom rozsahu, jaký je nezbytný k zajištění jednoznačnosti zákona a jeho souladu s evropským právem v těch případech, kdy se lze důvodně domnívat, že řešení přijaté sněmovnou bylo vyvoláno chybou, neznalostí, nevědomostí nebo nesprávným výkladem 6. směrnice EU při přípravě zákona.

Předložené pozměňovací návrhy lze rozdělit do několika skupin. Největší z nich je zaměřena na odstranění rozporů zákona se Směrnicí. Druhá skupina směřuje k odstranění právní nejistoty, která by vznikla v důsledku nejasnosti a neurčitosti zákona. Třetí skupina řeší některé věcné problémy jako je zabránění daňovým únikům, snížení administrativy, zajištění praktické proveditelnosti zákona a potřebná přechodná patření. Poslední skupinou jsou návrhy legislativně technické. Řada návrhů by však bylo možno zařadit i do více uvedených skupin.

1. Nemovitosti jako zboží

Směrnice zná pouze dva předměty daně z přidané hodnoty: dodání zboží a poskytnutí služeb. Za zboží přitom považuje pouze movité věci a za poskytnutí služby považuje veškeré transakce, které nejsou dodáním zboží. Z toho plyne, že Směrnice považuje např. převod nemovitosti za službu ! To má v některých případech závažné dopady, protože Směrnice umožňuje zdaňovat použití firemního majetku pro soukromou potřebu pouze u zboží, nikoliv u služeb !! Směrnice však umožňuje, aby členský stát prohlásil určitá práva (tedy např. i právo vlastnické) k nemovitostem za movitou věc a tím dostal tato práva do režimu zboží.

Zpracovatel zákona však zvolil českou "třetí cestu" a vytvořil samostatnou kategorii zdanitelných plnění: převod a přechod nemovitosti. V důsledku toho hrozí těžko odhadnutelné rozpory s právem EU, protože není v silách žádného zákonodárce ani legislativce, aby ve složitém a obsáhlém zákonu "uhlídal", zda úprava zdaňování transakcí s nemovitostmi není v rozporu pravidly pro zdaňování služeb zakotvenými ve Směrnici. Nelze vyloučit, že sněmovnou schválená úprava by vyvolala stížnosti na ČR u EK a případně i spory u Evropského soudního dvora. Proto navrhuji vypustit ze zákona kategorii "převod a přechod nemovitostí" a práva k nemovitostem převést, tak jak to Směrnice umožňuje, do režimu movitých věcí tj. zboží.

Pozměňovací návrh:

· V § 1 se vypouští slovo ", nemovitosti"

· § 2 odst. 1 písm. a) zní:

„dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani“

· § 4 odst. 2 věta druhá zní:

„Za zboží se pro účely tohoto zákona považují i nemovitost nebo majetkový podíl na ní, dále věcné právo opravňující osobu, jíž svědčí, k užívání nemovitosti nebo její části a cenné papíry nebo podíly, které dávají majiteli právně nebo reálně vlastnické nebo užívací právo k nemovitosti nebo její části.“

· Název § 7 zní: **„ Místo plnění při dodání zboží**“

· Název § 13 zní: „ **Dodání zboží**“

· § 13 odst. 1 zní:

„(1) Dodáním zboží se pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník nebo jako osoba příslušná k hospodaření.“

· V § 13 odst. 3, odst. 4 a odst. 10 se slova „nebo převod nemovitostí“ vypouštějí.

· § 14 odst. 5 písm. d) zní:

„d) postoupení pohledávky plátce nabyté jinak než postoupením od jiného věřitele“

· Nadpis § 21 zní:

„**Uskutečnění zdanitelného plnění a povinnost přiznat daň při dodání zboží a poskytnutí služby**“

· V § 21 odst. 3 úvodní věta zní:

„(3) Nabývá-li se práva ke zboží zápisem do katastru nemovitostí, považuje se zdanitelné plnění za uskutečněné „

2. Stát a územně členěná statutární města

Plátcem daně se podle zákona stane stát a řada obcí; je velmi nepravděpodobné, že by se plátcem daně nestalo některé územně členěné statutární město. Je zcela vyloučené, že by někdo mohl zpracovat daňové přiznání za stát jako celek. V územně členěných statutárních městech je administrativně prakticky nerealizovatelné centrální zpracování daňových přiznání za město i všechny jeho části (obvody) a navíc by takový postup vedl k naprostému rozkladu rozpočtového hospodaření, protože jednotlivé městské části mají různé daňové saldo (někdo povinnost, někdo odpočet, někdo vyšší a někdo nižší koeficient) a ve vztahu ke správci daně by vystupoval jediný subjekt, který by musel tato salda vypořádávat, což by si vyžadovalo neustálé rozpočtové změny. Navíc u obcí bude hrát značnou roli koeficient krácení nároku na odpočet, který bude v různých částech obce různý a proto celkově neplánovatelný. Daň by se tak stala prakticky nerozpočtovatelnou položkou, což by měla na finanční hospodaření v územně členěných statutárních městech velmi negativní vliv.

Zpracovatel zákona byl na tuto skutečnost upozorněn a proto navrhl pozměňovací návrh, který sněmovna přijala a který stanoví, že "osobou povinnou k dani se pro účely registrace plátce rozumí účetní jednotka veřejnoprávního subjektu," Toto ustanovení však problém neřeší, jelikož je věcně i legislativně vadné. Není jasné, zda by účetní jednotka veřejnoprávního subjektu měla plnit registrační povinnost za sebe nebo za celý veřejnoprávní subjekt. A hlavně je nutno stanovit, kdo je osobou povinnou k dani pro účely vystavování daňových dokladů, podávání daňových přiznání a placení daně, nikoliv pro účely registrace, která je z hlediska fiskálního nejméně důležitá. Text zákona tak neuspokojivě řeší problematiku státu, ale vůbec neřeší problematiku územně členěných statutárních měst, jejichž městské části a obvody nejsou účetními jednotkami, ačkoliv účetnictví vedou !!

Vhodným řešením, které není v rozporu se Směrnicí, je prohlásit pro účely zákona účetní jednotky veřejnoprávních subjektů a městské části (obvody) statutárních měst za osoby povinné k dani.

Pozměňovací návrh:

· V § 5 odst. 1 se za konec textu doplňuje věta:

"Pro účely tohoto zákona se za samostatnou osobu povinnou k dani považuje organizační složka státu, kraje nebo obce, která je účetní jednotkou; v územně členěném statutárním městě se za samostatnou osobu povinnou k dani považuje jak statutární město, tak i každá jeho městská část (městský obvod).

· V § 5 odst. 3 se vypouští poslední věta.

3. Veřejnoprávní osoba a veřejnoprávní činnosti

Zákon vymezuje veřejnoprávní osoby zcela nedostatečně a v rozporu se Směrnicí mezi ně nezahrnuje fyzické osoby, které vykonávají veřejnou moc. Nijak nespecifikuje, které činnosti se považují u veřejnoprávních osob za plnění jejich úkolů a tudíž dani nepodléhající. To by zejména u obcí vyvolalo obrovskou právní nejistotu, jak daňově posuzovat nájmy a řadu dalších příjmů, která by nejspíše až v průběhu let postupně zmírňovala v důsledku judikatury a jejího sjednocování. To je však jednak nežádoucí, jednak zbytečné.

Vhodným řešením zcela odpovídajícím Směrnici je zakotvení demonstrativního výčtu veřejnoprávních subjektů do zákona a dílčí pozitivní a negativní vymezení některých typických "veřejnoprávních činností" nepodléhajících dani. Důležité také je, že zahrnutím prodeje nemovitostí a nájmů bytů mezi veřejnoprávní činnosti se výrazně zjednoduší (respektive nezkomplikuje se v takové míře) účetnictví a administrativa obcí a krajů.

(Poznámka: Tento pozměňovací návrh je na jedné straně klíčový, ale na druhé straně natolik propracovaný ve vztahu ke Směrnici, zejména v prvním odstavci, že jakákoliv změna textu by mohla znamenat buď rozpor se Směrnicí nebo neočekávané dopady. Proto doporučuji do textu raději nezasahovat.)

Pozměňovací návrh:

§ 5 odst. 3 až 5 znějí:

(3) Veřejnoprávní osoby se při výkonu veřejnoprávních činností nepovažují za osoby povinné k dani, a to i v případě, že v souvislosti s těmito činnostmi přijímají platby. Pokud by však jejich považování za osoby, které nepodléhají dani, při provádění některých z veřejnoprávních činností vedlo k významnému narušení hospodářské soutěže, považují se při výkonu takových činností za osoby povinné k dani. O tom rozhodne na návrh osoby, která prokáže právní zájem, nebo z vlastní iniciativy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže podle zvláštního předpisu a rozhodnutí po právní moci doručí Ministerstvu financí ČR a zveřejní je v Obchodním věstníku. Veřejnoprávní osoba se vždy považuje za osobu povinnou k dani, pokud uskutečňuje ekonomické činnosti, s výjimkou činností uvedených v odstavci 5 větě druhé, nebo činnosti uvedené v příloze č. 3 tohoto zákona. Poskytování práva využívat vodovodní, teplovodní, kanalizační, energetické a jiné sítě a pronájem s nimi souvisejících nemovitostí a zařízení se vždy považují za činnost, při níž by v případě považování poskytovatele a pronajímatele za osobu nepodléhající dani došlo k významnému narušení hospodářské soutěže.

(4) Veřejnoprávními osobami jsou právnické a fyzické osoby, které vlastním jménem vykonávají veřejnou moc podle předpisů veřejného práva, zejména

a) stát a jeho organizační složky zřízené zákonem,

b) státní fondy, Fond národního majetku a Pozemkový fond,

c) Česká televize, Český rozhlas a Česká tisková kancelář,

d) Všeobecná zdravotní pojišťovna a oborové zdravotní pojišťovny,

e) kraje a obce,

f) vysoké školy zřízené zákonem,

g) příspěvkové organizace zřízené státem, krajem nebo obcí, jejichž hlavním předmětem činnosti jsou plnění osvobozená od daně podle §§ 56 až 59 a § 61,

h) profesní komory zřízené zvláštními předpisy*,

i) rozhodčí soudy,

j) správci konkurzní podstaty, zástupci správců, prozatímní správci, vyrovnací správci a zvláštní správci při výkonu působnosti podle zvláštního předpisu*,

k) rozhodci při výkonu působnosti rozhodce podle zvláštního předpisu*, pokud nejde o jejich činnost u rozhodčího soudu,

l) rozhodci a zprostředkovatelé v kolektivním vyjednávání*

m) notáři při výkonu působnosti soudního komisaře v dědickém řízení.

(5) Veřejnoprávní činností je plnění úkolů uložených a výkon práv svěřených veřejnoprávní osobě předpisem veřejného práva. U veřejnoprávních osob, které jsou právnickými osobami, se za veřejnoprávní činnost vždy

považuje prodej nemovitého majetku, poskytování informací podle zvláštního předpisu* *(zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*) a poskytování plnění osvobozených od daně podle § 53, § 56, § 57, § 58, § 59 a § 61.

4. Obrat.

Směrnice obsahuje proti současnosti širší definici obratu, jehož výše je rozhodující pro povinnou registraci za plátce daně. Do obratu se tak zahrnují i nájmy osvobozené od daně (tj. např. byty) a finanční činnosti (např. prodej akcií). To by znamenalo, že by se plátci daně stala naprostá většina obcí. Na základě upozornění na tento fakt navrhlo MF pozměňovací návrh, který sněmovna přijala, aby se u veřejnoprávního subjektu do obratu započítávala jen zdanitelná plnění uskutečněná účetní jednotkou, nikoliv tedy plnění osvobozená. Ttím by řada obcí nedosáhla obratu pro povinnou registraci a nemusela by se tak stát plátci. Toto řešení je však v rozporu se Směrnicí, která neumožňuje, aby se definice obratu pro různé skupiny osob povinných k dani lišila.

Vhodnějším řešením je prohlásit osvobozené činnosti za činnosti "veřejnoprávní", což směrnice nezakazuje, a tím je z obratu vyloučit. Tato úprava je předmětem předchozího pozměňovacího návrhu. Je však zároveň nutno vypustit ze zákona ustanovení o výpočtu obratu u veřejnoprávních osob, které je v rozporu se Směrnicí.

Pozměňovací návrh:

V § 6 odst. 2 se poslední věta vypouští.

5. Použití obchodního majetku pro soukromou potřebu

Směrnice umožňuje zdaňovat použití firemního majetku pro soukromou potřebu. Jasně přitom rozlišuje použití trvalé spojené s vyřazením věci z obchodního majetku, a použití dočasné či krátkodobé, které má povahu "půjčení si" věci z obchodního majetku. Toto rozlišení je důležité zejména z hlediska způsobu ocenění, tj. stanovení základu daně, když v prvním případě se oceňuje věc jako při koupi zatímco v druhém případě jako při vypůjčení či pronájmu.

Zákon uvedené dva případy rozlišuje jen velmi nejasně, což by způsobovalo značnou právní nejistotu většiny plátců. Používá v jednom případě pojmu "použití pro osobní spotřebu" a v druhém případě "použití pro osobní užití". Směrnice kromě toho (v čl. 5 odst. 6) umožňuje zdaňování těchto případů pouze za splnění dvou podmínek: za prvé, že jde o zboží (ve smyslu definice, tedy movité věci) za druhé že při jeho pořízení nebo pořízení jeho části byl uplatněn alespoň částečný odpočet. Tyto podmínky zákon neobsahuje a je tak se Směrnicí v hrubém rozporu.

Nápravu lze dosáhnout pouze úplným přeformulováním příslušných ustanovení a úpravou souvisících ustanovení o oceňování

Pozměňovací návrh:

· § 13 odst. 4 písm. a) zní:

„a) odnětí zboží tvořícího část obchodního majetku plátce, při jehož pořízení byl uplatněn alespoň částečný odpočet daně, z tohoto obchodního majetku pro jeho soukromou potřebu, pro potřebu jeho zaměstnanců nebo pro jiné účely nesouvisící s ekonomickou činností plátce,“

· Ustanovení § 13 odst. 5 se vypouští a odstavce 6 až 10 se označují jako 5 až 9.

· § 14 odst. 3 písm. a) zní:

„a) použití zboží tvořícího část obchodního majetku plátce, při jehož pořízení byl uplatněn alespoň částečný odpočet, pro soukromou potřebu plátce nebo jeho zaměstnanců nebo pro jiné účely nesouvisící s ekonomickou nebo veřejnoprávní činností plátce,“

· § 14 odst. 3 písm. b) zní:

„b) bezplatné využití služby poskytované plátcem pro jeho soukromou potřebu, pro potřebu jeho zaměstnanců nebo pro jiné účely nesouvisící s ekonomickou nebo veřejnoprávní činností plátce“

· V § 14 se odstavec 4 vypouští a dosavadní odstavec 5 se označuje jako 4.

· § 21 odst. 5 písm. c) zní:

„c) dnem vyřazení z obchodního majetku v případě uvedeném v § 13 odst. 4 písm. a), dnem použití zboží z obchodního majetku pro účely nesouvisící s ekonomickou činností plátce v případě uvedeném v § 14 odst. 3 písm. a) a dnem poskytnutí služby pro účely nesouvisící s ekonomickou činností podle § 14 odst. 3 písm. b)“

· V § 72 odst. 2 písm. e) se číslice 5 nahrazuje číslicí 4 a číslice 10 se nahrazuje číslicí 9.

6. Zdaňování majetku vytvořeného vlastní činností

Směrnice umožňuje, ale nenařizuje, zdaňovat i některé případy pořízení majetku vlastní činností, jestliže by při jeho pořízení od jiného plátce nevznikl plný nárok na odpočet. To směřuje hlavně na zboží, při jehož pořízení není nárok na odpočet (např. lihoviny z vlastní palírny pro reprezentaci) a na naturální spotřebu (vytápění bytu z firemní kotelny). Zákon však zcela nesmyslně namísto podmínky neúplného nároku na odpočet při pořízení od jiného plátce zavádí podmínku použití pro účely, kdy nemá plátce nárok na odpočet. Tato formulace je zavádějící, jelikož není jasné, zda by mělo jít o použití jednorázové nebo trvalé, částečné či úplné atd. Není také jasný smysl tohoto ustanovení (kromě naplnění státní kasy). V některých případech, např. při svépomocné výstavbě v obcích, by toto ustanovení znamenalo dvojí a ve výjimečných případech až trojí zdanění jedné stavby !! Zákon navíc opomíjí podmínku stanovenou Směrnicí, že musí jít o majetek vytvořený v rámci podnikání (nikoliv ekonomické činnosti), a zavádí toto zdanění všeobecně. Z toho plyne, že muž - plátce podnikající ve výpočetní technice - by musel zdanit dům, chatu nebo králíkárnu, které postavil vlastníma rukama pro potřeby rodiny, a žena - plátce podnikající v účetnictví - by musela zdanit šaty, které ušila, a svetry, které upletla, svým dětem (možná i obědy, které jim uvařila) !!! To je nejen v rozporu se Směrnicí, ale i se zdravým rozumem.

Pro nápravu předkládám tři varianty. Varianta A zcela vypouští zdaňování majetku vytvořeného vlastní činností, jelikož jde o princip, který je v některých případech nesmyslný (svépomoc v obci). Varianta B zdaňuje pouze vlastní výrobu osobních aut a zboží pro reprezentaci. Varianta C zavádí nejširší zdanění, jaké Směrnice vůbec umožňuje. (Doporučuji variantu A).

Pozměňovací návrh:

Varianta A.

· V § 13 odst. 4 se vypouští písmeno b) a písmena c) až g) se označují jako b) až f).

· V § 21 odst. 5 se vypouští písm. d) a písmena e) až i) se označují jako d) až h).

Varianta B.

· § 13 odst. 4 písm. b) zní:

„b) pořízení zboží, u něhož není nárok na odpočet podle § 75 odst. 2 a 3, vlastní činností plátce v rámci jeho podnikání a pro použití při jeho podnikání“

· § 21 odst. 5 písm. d) zní:

„d) dnem použití zboží vytvořeného vlastní činností v případě uvedeném v § 14 odst. 4 písm. b)“

Varianta C.

· § 13 odst. 4 písm. b) zní:

„c) pořízení zboží vlastní činností plátce v rámci jeho podnikání a pro použití při jeho podnikání, jestliže by při jeho pořízení od jiného plátce nevznikl nárok na plný odpočet“

· § 21 odst. 5 písm. d) zní:

„d) dnem použití zboží vytvořeného vlastní činností v případě uvedeném v § 14 odst. 4 písm. b)“

7. Zjednodušení účtování nájmů a souvisejících služeb

Podle požadavku Směrnice zavádí zákon zdaňování záloh. To by vedlo v případě nájmu bytů k obrovskému nárůstu administrativy a rozsahu účetnictví a s tím souvisícímu nárůstu nákladů, aniž by to mělo jakýkoliv pozitivní fiskální efekt. Jestliže se dosud zúčtovávají služby související s užíváním bytu jednou ročně, bylo by nutné od 1.5.2004 každou platbu (např. SIPO) rozúčtovat do položek čisté nájemné, záloha na topení a TUV, záloha na vodu, záloha na elektřinu ve společných prostorách, záloha na kominíka, poplatek za společnou anténu, poplatek za výtah, poplatek za prádelnu a mandl, poplatek za odvoz odpadu, pojištění atd. U každé položky by přitom bylo nutno samostatně zaúčtovat příslušnou daň. Ve městě, ketré má tisíce bytů, je taková agenda možná zcela nezvládnutelná. Obdobná je situace u opakovaně poskytovaných služeb malého rozsahu.

Řešením je, v souladu se Směrnicí, stanovit, že nájemné a služby souvisící s užíváním bytů a nebytových prostorů lze vyúčtovávat pouze jednou ročně. V zájmu časové vyrovnanosti daňových příjmů a výdajů je vhodné současně stanovit, že odpočet za přeúčtovávané služby lze uplatnit až ve zdaňovacím období, kdy došlo k přeúčtování.

Pozměňovací návrh:

· V § 21 se doplňuje nový odstavec 10, který zní:

„(10) Ustanovení odstavců 2 až 9 a odstavce 1 věty prvé se neuplatní v případě plateb a vyúčtování nájemného za byty a nebytové prostory včetně služeb souvisejících s užíváním bytu a nebytového prostoru poskytovaných nebo přeúčtovávaných nájemcům pronajímatelem nebo správcem domu. V těchto případech se považuje plnění za uskutečněné a plátci vzniká povinnost přiznat daň dnem vystavení faktury nebo provedení vyúčtování, nejméně však jednou ročně. Neoznámí-li plátce svému správci daně předem jiné datum vyúčtování, provede je k 31.12. každého roku. Nárok na odpočet u přeúčtovávaných služeb může plátce provádějící přeúčtování uplatnit nejdříve v daňovém přiznání za zdaňovací období, v němž provedl vyúčtování."

· V § 26 odst. 1 se mezi první a druhou větu vkládá nová věta, která zní:

„ Ustanovení § 21 odst. 10 tím není dotčeno.“

8. Snížené sazby u dodání zboží a poskytnutí služeb – legislativně technická úprava

Směrnice uvádí v příloze H, u kterého zboží lze uplatnit sníženou sazbu daně, pouze slovním popisem. Příloha č. 1 uvádí jednak číselné označení podle Harmonizovaného systému číselného označování zboží, jednak slovní popis. Přestože se tyto dva druhy popisu přesně nekryjí, (a vněkterých případech se nekryjí vůbec) neuvádí zákon, který z těchto způsobů popisu je závazný respektive má přednost. Je třeba vzít v úvahu, že zboží se proclívá a celní orgány nemohou (a ani nesmí mít možnost) posuzovat, zda určité zboží spadá pod určitý slovní popis, ale musí aplikovat jasnou celní nomenklaturu. Proto je třeba v zákoně jasně uvést, že pro uplatnění sazby je rozhodující číslené označení zboží podle Harmonizovaného systému a slovní popis má pouze orientační funkci.

Dále je z čistě legislativně technických důvodů vhodné uvést v příloze samostatně slovním popisem takové zboží zařazené do snížené sazby, jehož zatřídění v Harmonizovaném systému je velmi roztříštěné (jako jsou např. různé pomůcky pro zdravotně postižené) a činilo by přílohu dlouhou a nepřehlednou. Proto je navrženo rozdělení přílohy na část A, která pracuje s číselným označením podle Harmonizovaného systému, a části B a C, které soustřeďují různé výjimky (část B) nebo zboží, které není v Harmonizovaném systému uvedeno či nemá specifický kód (část C), a kde se pracuje pouze se slovním vymezením. Toto řešení umožní legislativně technicky zjednodušit i úpravu u služeb.

Pozměňovací návrh:

· § 47 odst. 2 zní:

"(2) Při dodání zboží se uplatňuje základní sazba, pokud tento zákon nestanoví jinak. Snížená sazba se uplatňuje u dodání

a) zboží vymezeného v části A přílohy č. 1 číselným kódem Harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží; pokud je u tohoto kódu uvedena další podmínka nebo specofikace, pak jen u zboží splňujícího tuto podmínku nebo takto specifikovaného,

b) zboží vymezeného v části B přílohy č. 1 k tomuto zákonu,

c) zboží vymezeného v části C přílohy č. 1 k tomuto zákonu,

d) náhradních dílů ke zboží uvedenému pod písmenem b), jeho částí a součástí, pokud je čestným prohlášením osoby, které bylo dodáno, nebo příslušným správním orgánem potvrzeno, že náleží k takovému zboží."

· § 47 odstavec 3 zní:

."(3) Při poskytnutí služeb se uplatňuje základní sazba, pokud tento zákon nestanoví jinak. Snížená sazba se uplatňuje při poskytnutí služeb uvedených v příloze č. 2,

· V § 47 se vypouští odstavec 4 a dosavadní odstavce 5 až 8 se označují jako 4 až 7.

9. Přípojky ke stavbám pro bydlení

Stavby pro bydlení se zdaňují sníženou sazbou. Přes přijetí pozměňovacího návrhu ve sněmovně, který upravil definici, není zcela jasné, zda se snížená sazba vztahuje též na přípojky ke stavbám pro bydlení. Je přitom jasné, že jde skutečně jen o přípojky od uličního řadu či páteřního vedení do domu, nikoliv o celý přívod média "zdaleka".

Přípojka sice není součástí domu z hlediska stavebních předpisů, ale je nepochybně součástí domu jako věci v občanskoprávním smyslu. Proto je vhodné, zejména v zájmu nastolení právní jistoty, v zákoně výslovně zmínit, že přípojky se považují za součást bytového nebo rodinného domu.

Pozměňovací návrh:

· V § 48 odst. 2 se za slovo "zamontují," vkládají slova:

„přípojek k vodovodní, kanalizační, plynovodní a elektrorozvodné síti a k síti centralizovaného zásobování teplem,“

10. Součásti staveb pro bydlení

Zákon definuje bytový a rodinný dům, ale nespecifikuje, jaké stavební práce lze k jeho stavbě vztáhnout. V zájmu právní jistoty (nikoliv daňových úspor) je vhodné jasně stanovit, že za součást bytového nebo rodinného domu se považují nezbytné terénní úpravy, zejména opěrné zdi a tarasy, a dále chodníky a schodiště, nikoliv však ploty, umělecká díla a trvalé dřeviny.

Pozměňovací návrh:

· V § 48 odst. 3 se za dosavadní text doplňuje věta, která zní:

„Za součást bytového a rodinného domu se pro účely tohoto zákona považují též terénní úpravy potřebné podle stavebního povolení k jeho stavbě, zejména opěrné zdi a tarasy, a dále chodníky, schodiště a komunikace pro příjezd motorových vozidel spojující dům s místními komunikacemi. Za součást bytového a rodinného domu se nepovažují oplocení, umělecká díla a výsadba trvalých dřevin.“

11. Zdaňování převodů nemovitostí

Směrnice nikde výslovně neuvádí, že některé převody nemovitostí by se musely zdaňovat. Směrnice pouze závazně stanoví, že veškeré dodání staveb, jejich částí a pozemků - až na dvě výjimky - musí být od daně osvobozeno. Vzniká tedy otázka, zda tyto dvě výjimky členský stát musí zdanit nebo pouze nemusí osvobodit. Ony dvě výjimky jsou v čl. 13 B g) a h) Směrnice, který upravuje osvobození, uvedeny odkazem na stavby a zastavěné pozemky uvedené v čl. 4 odst. 3 písm. a) a na nezastavěné stavební pozemky uvedené v čl. 4 odst. 3 písm. b). Ustanovení čl. 4 odst. 3 není ovšem ustanovením zavazujícím, nýbrž zmocňujícím ! Opravňuje členské státy k tomu, aby považovaly za osoby povinné k dani i takové osoby, které provádějí ekonomické činnosti pouze příležitostně, a to zejména specifikované případy dodání "nových" staveb se zastavěnými pozemky a nezastavěných stavebních pozemků ! Nesměřuje tedy na obecné zdaňování některých převodů nemovitostí, ale na zdaňování velkých jednorázových transakcí nespadajících pod ekonomickou činnost osoby povinné k dani, mezi nimi zejména na dva typy převodů nemovitostí.

Prvním z nich je prodej stavby nebo její části včetně pozemku, na němž stojí, před jejím prvním obsazením (nastěhováním, pronájmem nebo užitím), přičemž členským státům je dovoleno, aby namísto kritéria prvního obsazení (occupation, Erstbezug) uplatnily buď kritérium doby mezi dokončením (kolaudací) a prvním prodejem, která nesmí přesáhnout pět let, nebo dobu mezi prvním obsazením a dalším prodejem, která nesmí překročit dva roky. Současně mohou státy stanovit, nakolik se tento režim uplatní i pro přestavby budov a jaké pozemky budou považovány za zastavěné převáděnou stavbou (pouze pod stavbou nebo např. i přilehlá zahrada). Směrnice zde uvádí dvouletý a pětiletý časový test jako maximální, z čehož jasně vyplývá, že je stanoven na ochranu účastníků transakce před příliš rozsáhlým zdaněním ze strany členských států. Pokud by Směrnice měla za cíl zdanění těchto transakcí přikázat, musela by logicky stanovit časový test jako minimální dobu, po jejímž uplynutí lze teprve převody osvobodit; jinak by totiž měly členské státy možnost zdanění elegantně obejít stanovením velmi krátké doby pro časový test. Druhým případem možného zdanění převodu nemovitostí je převod nezastavěných stavebních pozemků.

Pro správné posouzení celé problematiky je třeba vzít v úvahu definici předmětu daně podle Směrnice. Zahrnuje pouze transakce, které uskutečňuje osoba povinná k dani jako taková. Tímto výrazem je vyjádřena skutečnost, že musí jít o transakci v rámci ekonomické činnosti, nikoliv o transakci, která se ekonomické činnosti netýká. Ekonomickou činností je přitom kromě výroby, obchodu a poskytování služeb též soustavné využívání vlastního majetku k dosažení příjmů. Soustavným využitím majetku je přitom zpravidla jeho pronájem. Prodej majetku nemá znak soustavnosti a obecně tedy pod ekonomickou činnost nespadá a tudíž není ani předmětem daně ! Výjimkou jsou pouze takové osoby povinné k dani, které se nákupem a prodejem nemovitostí zabývají systematicky a prodej nemovitostí pro ně představuje běžnou obchodní činnost. Takové převody nemovitostí jsou vždy zdanitelným plněním, pokud nejsou od daně výslovně osvobozeny. A toto osvobození se týká všech nestavebních pozemků bez výjimky a dále převodu staveb a jimi zastavěných pozemků po pěti letech od kolaudace (pokud členská země nezvolí jiné kriterium, jak uvedeno výše). Převody nemovitostí uskutečněné mimo rámec běžné obchodní činnosti však podle Směrnice předmětem daně obecně nejsou. Členský stát má však právo i některé takové příležitostné převody dani podrobit, při respektování omezení daných Směrnicí, zejména délky časových testů. Je to však výhradně záležitost jeho národní legislativy.

Zpracovatel zákona předložil variantu, která ze všech možných obsahuje nejširší možné zdanění převodu staveb, tzn. nejdelší časový test a kriterium vztažené i na veškeré významnější přestavby a modernizace. Navíc v rozporu se Směrnicí zavádí zákon zdaňování všech převodů nemovitostí do tří let od nabytí nebo kolaudace i před kolaudací, ačkoliv Směrnice připouští zdanění pouze u prvního převodu po dokončení stavby (kolaudaci), ale ne již u dalších převodů, a pokud si členský stát zvolí toto kriterium, tak současně musí vyloučit zdanění převodu stavby před kolaudací. Sněmovna schválila pozměňovací návrh, kterým se časový test zkrátil z pěti na tři roky.

Z uvedeného plyne, že národní zákonodárce má volnou ruku ve stanovení osvobození u převodu staveb, ale je značně omezen, pokud jde o možnost zdaňování. V každém případě je nutno zdaňování převodu nemovitostí uvést do souladu se Směrnicí.jak pokud jde o okruh osob, jichž se týká (pouze realitní podnikatelé), tak i pokud jde o předmět daně (nelze danit druhé a další převody staveb).Pokud by se tak nestalo, je nutné počítat s tím, že již v květnu se objeví u EK stížnost na ČR pro nerespektování Směrnice..

Návrh je předkládán ve dvou variantách: Varianta A je jen částečným řešením a odstraňuje jen možnost zdanění druhého a dalšího převodu po kolaudaci. Varianta B je důsledná a umožňuje zdanění pouze těch převodů, které jsou prováděny jako podnikání. (Doporučuji variantu B.)

Pozměňovací návrh:

Varianta A:

· § 56 odst. 1 až 3 zní:

„(1) Převod staveb, bytů a nebytových prostor je osvobozen od daně s výjimkou prvního převodu po kolaudaci nemovitosti zahrnuté do obchodního majetku převodce uskutečněného do tří let od kolaudace.

(2) Finanční pronájem staveb, bytů a nebytových prostor je osvobozen od daně s výjimkou uzavření smlouvy o finančním pronájmu do tří let od kolaudace.

(3) Převod pozemků, včetně finančního pronájmu, je osvobozen od daně, s výjimkou převodu stavebních pozemků."

Varianta B:

· § 56 odst. 1 až 3 zní:

„(1) Převod staveb, bytů a nebytových prostor je osvobozen od daně; to neplatí, jde-li o první převod po kolaudaci uskutečněný do tří let od kolaudace osobou, jejímž předmětem podnikání je zhotovování staveb nebo nákup a prodej nemovitostí nebo realitní činnost, jestliže převáděná nemovitost při kolaudaci byla nebo měla být zahrnuta do obchodního majetku převodce.

(2) Finanční pronájem staveb, bytů a nebytových prostor je osvobozen od daně; to neplatí, jde-li o uzavření smlouvy o finančním pronájmu do tří let od kolaudace a pronajímatelem je osoba, jejímž předmětem podnikání je zhotovování staveb nebo nákup a prodej nemovitostí nebo realitní činnost a převáděná nemovitost při kolaudaci byla nebo měla být zahrnuta do jejího obchodního majetku.

(3) Převod pozemků, včetně finančního pronájmu, je osvobozen od daně s výjimkou převodu (finančního pronájmu) stavebních pozemků, které byly nebo měly být zahrnuty v obchodním majetku převodce (pronajímatele), jehož předmětem podnikání je nákup a prodej nemovitostí nebo realitní činnost.

12. Osvobození u vzdělávací činnosti

Směrnice ukládá členským státům, aby osvobodily od daně výuku poskytovanou soukromými učiteli v rozsahu školního a univerzitního vzdělávání. Zákon tak nečiní a je proto v rozporu se Směrnicí, což by mohlo vyvolat stížnosti u EK a spory u ESD. Řešením je jednoduché doplnění zákona.

Zákon dále v ustanovení § 57 odst. 3 stanoví, že vzdělávací činnost poskytovaná mimo akreditované programy, např. přípravné kurzy, se neosvobozuje, ale v § 61 písm. f) stanoví, že tyto činnosti jsou osvobozeny, pokud slouží výhradně k získání peněz na hlavní osvobozenou činnost. Tento zjevný rozpor je třeba odstranit drobnou legislativně technickou úpravou.

Pozměňovací návrh:

· V § 57 odst. 1 se doplňuje písmeno c), které zní:

„c) poskytování výuky soukromými učiteli v rozsahu kryjícím školní a univerzitní vzdělání.“

· V § 57 odst. 3 se na konci tečka nahrazuje čárkou a doplňují se slova „nejde-li o činnost osvobozenou podle odstavce 1 písmeno c) nebo podle § 61 písm. f).“

13. Osvobození u zdravotnických služeb a zboží

Směrnice na jedné straně ukládá, aby od daně byly osvobozeny dopravní zdravotní služby, ale na druhou stranu zakazuje, aby se osvobození zdravotnických výkonů od daně vztahovalo na soukromá zařízení, která tyto služby poskytují za sociálně méně výhodných podmínek nežli zařízení veřejná. Zákon ani jeden z těchto požadavků nerespektuje a je tak se Směrnicí v rozporu. Nápravy lze dosáhnout poměrně jednoduchou úpravou textu.

Pozměňovací návrh:

· V § 58 odst. 1 se mezi prvou a druhou větu vkládá tato věta:

„Za zdravotnické služby se považuje též doprava nemocných a zraněných prováděná k tomu oprávněnými osobami ve zvlášť k tomuto účelu uzpůsobených dopravních prostředcích.“

· V § 58 se doplňuje odstavec 4, který zní:

"(4) Osvobození podle odstavce 1 věty první a odstavce 2 věty první se nevztahuje na služby poskytované a zboží dodávané zdravotnickými zařízeními, jejichž provozovatelem, zřizovatelem nebo jediným společníkem není veřejnoprávní osoba, pokud tyto služby neposkytují za cenových podmínek srovnatelných se službami poskytovanými zařízeními, jejichž provozovatelem, zřizovatelem nebo jediným společníkem je veřejnoprávní osoba.

14. Osvobození u sociálních služeb – oprava legislativní chyby

Zákon osvobozuje od daně pouze sociální služby poskytované veřejnoprávními osobami a charitativními organizacemi, přičemž charitativní organizace nijak nedefinuje. Taková úprava by vedla k právní nejistotě většiny institucí poskytujících sociální služby, protože ani příspěvkové organizace ani obecně prospěšné společnosti, které provozují většinu sociálních zařízení, nemají vždy charakter veřejnoprávních osob, jelikož jim veřejné právo nepřiznává žádné pravomoci ! Proto je třeba pojem "charitativní organizace" nahradit pojmem "právnická osoba, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání".

Pozměňovací návrh:

· V § 59 se slova "dobročinnými organizacemi" nahrazují slovy "právnickými osobami, které nebyly založeny nebo zřízeny za účelem podnikání".

15. Osvobození u kulturních služeb – oprava legislativní nepřesnosti

Text zákona upravující osvobození kulturních činností je legislativně nepřesný, používá např. nesprávný pojem "vyšší územně správní celky" a nevhodné pořadí ve výčtu umožňuje dvojí výklad: buď kraj a obec anebo na právnické osoby zřízené krajem nebo obcí. To by vedlo ke značné právní nejistotě většiny kulturního sektoru, krajů i řady obcí o správném zdaňování. Legislativně technická změna tyto nedostatky odstraňuje.

Pozměňovací návrh:

· § 61 písm. e) zní:

„e) poskytnutí kulturních služeb a dodání zboží s nimi úzce souvisejícího krajem, obcí, právnickou osobou zřízenou zákonem, právnickou osobou zřízenou Ministerstvem kultury ČR podle zvláštního předpisu nebo právnickou osobou, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání,"

16. Osvobození prodeje majetku, při jehož pořízení neměl plátce nárok na odpočet

Směrnice osvobozuje od daně dodání zboží, při jehož pořízení neměl plátce nárok na odpočet daně, protože jde buď o zboží, u něhož není nárok na odpočet nikdy (osobní automobil, určité zboží pro reprezentaci) nebo o zboží, které bylo používáno pouze k uskutečnění osvobozených plnění. Zákon je však legislativně nepřesný jednak v terminologii ("u něhož nemá nárok" nemísto !při jehož pořízení nemá nárok"), jednak v tom, že odkazuje výslovně pouze na předchozí postup podle svých vlastních ustanovení a nebere v úvahu postup podle současného zákona č. 588/1992 Sb. To by vyvolalo právní nejistotu o všech plátců pokud jde o zboží pořízené před 1.5.2004.

Navíc návrh (jistě nezamýšleně) vytváří nebezpečnou kruhovou definici, která nevylučuje výklad, jehož aplikace by znamenala výpadek fiskálních příjmů v řádu desítek miliard korun ročně. V § 62 odst. 1 zákon stanoví, že "Plněním osvobozeným od daně je dodání zboží plátcem, u kterého při pořízení plátce neuplatnil nárok na odpočet daně podle § 75 odst.1." V § 75 odst. 1 zákon stanoví, že "Nárok na uplatnění odpočtu nemá plátce u přijatých zdanitelných plnění, která použije k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně." Jestliže tedy plátce daně pořídí zboží, u kterého neuplatní nárok na odpočet daně podle § 75 odst. 1, protože zboží použije k plnění osvobozenému od daně bez nároku na odpočet daně uvedenému v § 62 odst. 1, uniká zboží zcela zdanění !!! Plátci, kteří prodávají zboží konečným spotřebitelům, by tak mohli v souladu se zákonem prodávat fakticky bez daně, což by mělo za následek snížení fiskálních příjmů o daň z jejich marže, tj. nepochybně desítky miliard Kč ročně.

Pozměňovací návrh:

§ 62 včetně nadpisu zní:

"§ 62

Dodání zboží, při jehož pořízení neměl plátce nárok na odpočet daně

(1) Plněním osvobozeným od daně je dodání zboží, při jehož pořízení plátci nevznikl nárok na odpočet daně, protože zboží používal výhradně k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně uvedených v § 52 až 61 nebo v obdobných ustanoveních zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném ke dni pořízení tohoto majetku.

(2) Plněním osvobozeným od daně je dodání zboží, při jehož pořízení neměl plátce nárok na odpočet daně podle § 75 odst. 2 a 3 nebo podle obdobných ustanovení zákona č. 588/1992 Sb."

17. Vracení daně v případě nenávratné zahraniční pomoci

Zákon upravuje vracení zaplacené daně u projektů financovaných z nenávratné zahraniční pomoci, ale výslovně vylučuje vracení daně u programů a projektů financovaných ze zdrojů EU !! Je otázkou, zda je takové řešení v souladu s evropským právem, protože prostředky EU nejsou určeny k sanování státních rozpočtů členských států. V každém případě je takový postup kontraproduktivní. Nevracení daně by způsobilo, že EU sníží podíl na financování projektů (nebude přispívat na českou DPH), čeští investoři budou potřebovat více vlastních peněz, takže budou schopni realizovat méně projektů (řada z nich se jim při vyšší spoluúčast nevyplatí) a ČR tak bude méně čerpat ze své kvóty ve strukturálních fondech. Každá koruna ušetřená ve státním rozpočtu nevrácením daně tak bude velmi drahá.

Zákon dále neupravuje, v jaké výši se vrací daň v případě, kdy je z nenávratné zaharniční pomoci projekt financován jen zčásti. Dále zákon zcela nelogicky zakazuje uplatnit odpočet z části daně, které nebyla vrácena. Situaci lze řešit dvěma způsoby: Varianta A umožňuje vracení daně u projektů financovaných ze zdrojů EU, jasně stanoví rozsah vracení u podílového financování ze zahraniční pomoci a umožňuje uplatnit nárok na odpočet u nevrácené části daně, což má smysl u plátců, kteří uplatňují koeficient pro krácení odpočtu podle § 76, tedy zejména u obcí. Varianta B vypouští výslovný zákaz vracení daně u projektů financovaných ze zdrojů EU, umožňuje uplatnění odpočtu u nevrácené části daně, a otázku možnosti, rozsahu a způsobu vracení daně u projektů financovaných ze zdrojů EU svěřuje vládě, aby ji upravila nařízením. (Doporučuji variantu A.)

Pozměňovací návrh:

Varianta A:

· V § 81 odst. 1 se věta "Daň se nevrací u progarmů a projektů financovaných ze zdrojů Evropské unie." nahrazuje větou "Výše nároku odpovídá dani vypočtené ze základu rovného poskytnuté nenávratné zahraniční pomoci."

· § 81 odst. 9 zní:

"(9) Pokud plátce daně uplatní nárok na vrácení daně podle odstavců 1 až 7, může uplatnit nárok na odpočet pouze té části daně, která nebyla vrácena, po případné úpravě podle § 76"

Varianta B:

· V § 81 odst. 1 se věta "Daň se nevrací u progarmů a projektů financovaných ze zdrojů Evropské unie." vypouští.

· § 81 odst. 9 zní:

"(9) Pokud plátce daně uplatní nárok na vrácení daně, může uplatnit nárok na odpočet pouze té části daně, která nebyla vrácena, po případné úpravě podle § 76"

· V § 81 se doplňuje odstavec 10, který zní:

"(10) Vláda může upravit nařízením možnost, rozsah a způsob vracení daně u programů a projektů financovaných nebo spolufinancovaných ze zdrojů Evropské unie."

18. Den, od něhož se osoba povinná k dani stává plátcem

Zákonná úprava registrace k dani vytváří obrovský prostor pro daňové úniky a libovůli či neodpovědnost správců daně.

V § 94 odst. 1 stanoví, že osoby, které překročily limit pro povinnou registraci stanoví a nesplní svou registrační povinnost, se stávají plátci daně od dne účinnosti registrace uvedeném na osvědčení o registraci. To znamená, že pokud někdo svou registrační povinnost nesplní a správce daně se o tom nedozví, nestane se plátcem daně nikdy a nemůže být zdaňován ani trestně postihován za krácení daně !!! Navíc se může úspěšně vyhýbat převzetí rozhodnutí o registraci, u něhož není zcela zřejmé, zda má konstitutivní nebo deklaratorní povahu. Tomu všemu jistě daňoví podvodníci zatleskají ! Dále to znamená, že osoba povinná k dani, která překročí limit pro povinnou registraci a splní svou registrační povinnost, může být zaregistrována až k prvému dni třetího měsíce po překročení limitu, i když by se třeba chtěla stát plátcem daně dříve, například aby mohla vyvážet. Podmínka pro povinnou registraci je navíc formulována nepřesně a není jasné, že musí jít o obrat za 12 po sobě jdoucích měsíců, a v § 95 odst. 1, kde je upravena registrační povinnost, není toto období zmíněno vůbec, takže registrovat by se musel každý, kdo kumulativně překročí obrat 1 milion Kč kdykoliv budoucnosti. Proto je nutno tato ustanovení přeformulovat.

V případě dobrovolné registrace stanoví zákon, že se osoba, která podala přihlášku k registraci, stává plátcem ke dni účinnosti registrace uvedenému v osvědčení. Vše má tedy v rukou správce daně a tato osoba se může stát plátcem v den podání přihlášky, za týden, za měsíc nebo třeba také nikdy, což by jí zabránilo zahájit podnikání pro vývoz ! Navíc je možné, aby správce daně uvedl v osvědčení denúčinnosti registrace, který předchází dnu, kdy se o tomto rozhodnutí tato osoba dozví, takže nebude moci plnit ani své povinnosti (např. vystavovat daňové doklady), ani uplatňovat svá práva (např. provést ke dni registrace inventuru a uplatnit odpočet při změně režimu u pořízených zásob. Tento stav je naprosto neudržitelný, navíc vytváří prostor pro korupci u správců daně : (Chceš se rychle zaregistrovat ? Zaplať !) Je třeba v zákoně jasně stanovit, že při dobrovolné registraci se osoba povinná k dani stává plátcem ke dni, který si sama zvolí, nejdříve však ke dni předložení přihlášky k registraci správci daně. A je také třeba stanovit lhůtu v níž je správce daně vydat osvědčení o registraci; k tomu je třeba uvést, že případné nedostatky v přihlášce, např. neuvedený bankovní účet, lze odstranit později, takže námitky správců, že musí přihlášku posuzovat, jsou irelevantní.

Pozměňovací návrh:

· § 94 odst. 1 zní:

"(1) Osoba povinná k dani , která má sídlo, místo podnikání nebo provozovnu v tuzemsku, jejíž obrat podle § 6 odst. 2 za 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců překročil částku uvedenou v § 6 odst. 1, se stává plátcem prvním dnem třetího kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž překročila uvedený obrat (dále jen "den povinné registrace); jestliže však v přihlášce k registraci uvede dřívější den registrace než den povinné registrace, stává se plátcem dnem registrace uvedeným v přihlášce k registraci, nejdříve však dnem, kdy byla přihláška k registraci doručena správci daně. Pokud tato osoba nesplní svou registrační povinnost, zaregistruje ji správce daně ke dni povinné registrace, a to i zpětně; tato registrace je účinná i v případě, že se rozhodnutí o registraci nepodaří doručit na adresu této osoby uvedené ve veřejném rejstříku, jde-li o osobu právnickou. nebo na adresu trvalého bydliště podle evidence obyvatelstva."

· § 95 odst. 1 zní:

"(1) Osoba povinná k dani, která má sídlo, místo podnikání nebo provozovnu v tuzemsku, jejíž obrat podle § 6 odst. 2 za 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců překročil částku uvedenou v § 6 odst. 1, je povinna podat přihlášku k registraci nejpozději do 15 dnů po skončení kalendářního měsíce, ve kterém překročila uvedený limit."

· V § 95 odst. 7 se slova „ode dne účinnosti uvedeného na osvědčení o registraci“ nahrazují slovy „ode dne, který uvedla v přihlášce k registraci jako den, od něhož chce být registrována, nejdříve však ode dne, kdy byla přihláška k registraci doručena správci daně.“

· V § 95 se doplňuje odstavec 13 *(*14 – *jen v případě schálení následujícího pozměňovacího návrhu*) , který zní:

"(13) Správce daně vydá osvědčení o registraci do tří pracovních dnů po dni, kdy mu byla přihláška k registraci doručena."

19. Zdanění některých nekalých aktivit

Zákon ponechává prostor pro značné daňové úniky a obcházení daňové povínnosti tím, že neumožňuje zdanit jednorázové transakce nebo rozsáhlou činnost neplátců soustředěnou do krátkého časového období. Organizované skupiny obchodníků tak mohou formálním (cyklickým) přesouváním obchodní činnosti mezi svými členy (každý měsíc nebo dva jeden z nich) trvale unikat daňové povinnsti a prodávat zboží bez daně a přitom trvale uplatňovat odpočty na režijní náklady. Jeden člen skupiny může jako neplátce prodat během měsíce či dvou zboží za stamiliony (třeba i řádně dovezené) a před registrací prodat zbytky zásob dalšímu členovi skupiny, který pod svým jménem prodává další měsíc či dva a pak prodá před vlastní registrací za plátce zbytek zásob třetímu členovi atd. Po roce "plátcovství", kdy může jako podnikatel, který připravuje své další podnikatelské aktivity, uplatňovat odpočet u všech režijních nákladů (PHM, telefony) může svou registraci k DPH opět zrušit a zahájit další cyklus "daňového spoření".

Uvedeným a podobným praktikám lze zabránit tím, že se zpětně podrobí dani zdanitelná plnění uskutečněná neplátcem, jestliže jejich objem za určité období překročí určitý limit. Jako vhodný limit se jeví ten, který je použit pro povinnou registraci (tzn. 1.000.000 Kč) a vhodné období tři měsíce. Podnikatel si tak může a musí být předem vědom, že při překročení limitu bude muset své tržby dodatečně zdanit a může se podle tohoto zařídit, např. včasnou dobrovolnou registrací k dani. Obdobná úprava platila v ČR i v letech 1993 a 1994 podle § 5 odst. 3 zákona č. 588/1992 Sb. Její znovuzavedení by mohlo mít nezanedbatelný fiskální přínos.

Pozměňovací návrh:

· V § 94 se doplňuje odstavec 12, který zní:

„(12) Osoba povinná k dani, která má sídlo, místo podnikání nebo provozovnu v tuzemsku, jejíž obrat po odečtení osvobozených plnění v součtu za poslední tři kalendářní měsíce překročil 1.000.000 Kč, se stává plátcem zpětně od prvního dne prvého ze tří kalendářních měsíců, za něž v součtu překročila uvedenou hranici, a je povinna odvést daň ze zdanitelných plnění, která uskutečnila ode dne, kdy se stala plátcem. Pro uplatnění nároku na odpočet při změně režimu platí § 74.“

· V § 95 se doplňuje odstavec 13, který zní:

"(13) Osoba uvedená v § 94 odst. 12 je povinna podat přihlášku k registraci nejpozději do 15 dnů od konce měsíce, v němž překročila limit obratu 1.000.000 Kč za poslední tři kalendářní měsíce."

20. Vracení nadměrných odpočtů v průběhu konkurzu

Zákon stanoví, že po dobu konkurzu se nadměrný odpočet vrací, pokud nemá plátce daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením i po prohlášení konkurzu. Znamená to, že stát by z nadměrných odpočtů vzniklých po prohlášení

konkurzu na úkor ostatních konkurzních věřitelů uspokojoval své daňové pohledávky vzniklé před prohlášením konkurzu. Je otázkou, zda toto ustanovení, které nerespektuje princip rovnosti, není protiústavní; to by však musel rozhodnout Ústavní soud. V každém případě je však v rozporu se zákonem o konkurzu a vyrovnání, který zakazuje po prohlášení konkurzu zápočet pohledávky vzniklé před prohlášením konkurzu proti konkurzní podstatě. Podle názoru Nejvyššího soudu je používání nadměrných odpočtů vzniklých po prohlášení konkurzu na úhradu daňových nedoplatků vzniklých před jeho prohlášením takovým skrytým zápočtem.

Stát se musí rozhodnout, zda dá přednost uhrazení daňových nedoplatků úpadce nebo perspektivě udržení pracovních míst, oživení firmy a budoucím daňovým výnosům a úsporám sociálních dávek. Zákon dává přednost krátkodobému řešení před dlouhodobým. V praxi by to však znamenalo, že v konkurzu nelze provozovat podnik prodávající zboží nebo poskytující služby ve snížené sazbě nebo podnik exportního zaměření ! To je ekonomicky škodlivé, protože každý konkurz by měl pouze likvidační charakter a neprodával by se v něm podnik nebo jeho části, ale pouze mrtvý majetek Vhodnějším řešením je postavit stát na úroveň ostatních konkurzních věřitelů a neumožnit používání nadměrných odpočtů vzniklých za trvání konkurzu na úhradu daňových nedoplatků vzniklých před jeho prohlášením, ovšem pouze za předpkladu, že v konkurzu je provozován podnik úpadce. Takové řešení zvolili například na Slovensku.

Pozměňovací návrh:

- V § 105 odst. 1 se slova „ před prohlášením i po prohlášení konkurzu“ nahrazují slovy "po prohlášení konkurzu a pokud konkurzní správce ke dni vyměření nadměrného odpočtu provozuje podnik plátce daně (úpadce)."

21. Přechodné ustanovení o povinné registraci veřejnoprávních osob

Obce a kraje nejsou připraveny na agendu DPH materiálně (účetní software neumí s DPH pracovat), organizačně (odpovědnost za správné uplatnění nároku na odpočet u přijatých plnění) ani personálně (školení zaměstnanců). Obdobná bude situace i u dalších veřejnoprávních osob, např. příspěvkových organizací. Zákon bude vyhlášen v druhé polovině dubna nebo těsně před 1.5.2004 a neponechává tedy žádnou legisvakanci, během níž by se tyto problémy mohly vyřešit. Navíc DPH znamená značný zásah do finančního hospodaření a nutnost přepracování rozpočtů. Hrozí zde administrativní kolaps. Proto aniž by bylo třeba rušit povinnost veřejnoprávních osob podat přihlášku k registraci za plátce, lze stanovit, že se stávají plátci ke dni 1.1.2005, pokud taková osoba výslovně nepožádá, aby byla zaregistrována k dřívějšímu datu. K tomu je třeba uvést, že Směrnice sice žádné výjimky z registrace neuvádí, ale nikde také obecně nestanoví, do kdy se musí osoba povinná k dani registrovat a k jakému datu musí nebo má být registrována. Pozměňovací návrh tedy není v rozporu se Směrnicí.Datum 31.10.2004 pak zajišťuje, aby osoba, která překročí limit pro povinnou registraci

Pozměňovací návrh:

V § 111 se doplňuje bod 24, který zní:

„24. Právnická osoba, která je veřejnoprávní osobou a splní před 31.10.2004 svou povinnost podat přihlášku k registraci podle § 95 odst. 1 (nebo 13 – *jen v případě schválení pozměňovacího návrhu č. 19*), se stává plátcem ode dne 1.1.2005, pokud v přihlášce neuvede, že má být registrována k dřívějšímu dni. Ustanovení § 94 odst. 1 (a 13 - *jen v případě schválení pozměňovacího návrhu č. 19*) se v těchto případech neuplatní."

22. Přechodné ustanovení pro některé druhy služeb a předvstupní programy

Zákon stanoví, že u ubytovacích služeb se až do konce roku 2004 bude uplatňovat snížená sazba. Důvodem je skutečnost, že řada hotelů má uzavřené služby za pevné ceny včetně DPH na celý rok dopředu a nemá možnost je změnit. Obdobná je však i situace obcí při odvozu a zpracování komunálního odpadu a čištění města. Proto je vhodné

i u těchto služeb stanovit přechodnou výjimku pro použití snížené sazby.

Zákon upravuje postup při vracení daně u pokračujících programů předvstupní pomoci (SAPARD, ISPA, PHARE) rozporným způsobem. Vytváří zdání, že se daň vrací až do ukončení těchto programů, a to podle § 81, ale v § 81 říká, že se daň nevrací u projektů a programů financovaných ze zdrojů EU ! Tím by se realizátoři projektů byli v průběhu realizace vystaveni riziku, že projekt z finančních důvodů nedokončí a již obdržené prostředky budou muset vrátit ! .Tomu je třeba zabránit a proto je vhodné zakotvit v zákoně, že vracení daně u těchto programů bude pokračovat podle dosavadních pravidel..

Kraje a obce uzavřely na základě výsledků výběrových řízení podle zákona o zadávání veřejných zakázek tisíce smluv na stavební akce, u nichž dojde ke zdanitelnému plnění až po 30.4.2004, kdy již bude platit základní sazba daně na stavební práce. Ve smlouvách jsou přitom sjednány buď ceny bez daně, a pak změna dopadne do již schválených rozpočtů, nebo s daní, a pak změna sazeb dopadne na stavební firmy. Obojí je nejen "neférové", ale hlavně právně problematické, protože to může vyvolat řadu sporů. Zákon neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by umožnilo, aby "staré" smlouvy "doběhly" v nižší sazbě, ačkoliv Směrnice přijetí takových přechodných opatření předpokládá.Proto je vhodné umožnit, aby u plnění podle smluv o dílo uzvařených před vstupem do EU, které budou splněny vstupu, ale před koncem roku 2004, se uplatnila snížená sazba. Aby, toto ustanovení nemohlo být zneužíváno např. antidatováním smluv, je vhodné stanovit podmínku, že existence smlouvy, její předmět a sjednanou cenu.

Pozměňovací návrh:

· § 111 bod 16 (nebo 17 - *není jasné, jak to sněmovní legislativci očíslují*) zní:

"16. U služeb ubytovacích a služeb odvozu, odstraňování a zpracování komunálního odpadu a čištění obce se v období ode dne účinnosti tohoto zákona do 31.12.2004 uplatní snížená sazba."

· § 111 bod 20 (nebo 21- *není jasné, jak to sněmovní legislativci očíslují*) zní:

"20. U programů a projektů financovaných z fondů předvstupní pomoci Evropské unie se po dni účinnosti tohoto zákona až do jejich ukončení vrací daň podle pravidel platných přede dnem účinnosti tohoto zákona."

· V § 111 se doplňuje bod 25, který zní:

"25. U zdanitelných plnění uskutečněných do 31.12.2005 podle smluv o dílo na stavební práce nebo dodání stavebních objektů uzavřených přede dnem účinnosti tohtoto zákona mezi objednatelem, který není plátcem daně, a zhotovitelem, který je plátcem daně, se uplatní sazba daně platná před účinností tohoto zákona, pokud objednatel nebo zhotovitel oznámí správci daně zhotovitele nejpozději do 30 dnů ode dne účinnosti tohoto zákona existenci a předmět smlouvy a sjednanou cenu včetně daně za zdanitelného plnění.“

23. Změna zákona o účetnictví:

Zákon mění terminologii (namísto zdanitelných plnění osvobozených od povinnosti uplatňit daň na výstupu zavádí pojem osvobozená plnění, kterí dosavadní zákon nezná) a zcela mění definici obratu. Ustanovení § 1 odst. 2 písm. e) zákona o účetnictví, které stanoví limit pro možnost fyzické osoby nevést účetnictví, se tak stává nejasným a neaplikovatelným. Například fyzická osoba, která by provozovala nemocnici nebo školu se stamilionovými příspěvky z veřených zdrojů, by vůbec nebyla povinna vést účetnictví a vystačila by s daňovou evidencí. Proto je potřebné uvedené ustanovení zákona o účetnictví upravit.

Návrh se předkládá ve dvou variantách. Varianta A se vrací k původnímu řešení, kdy povinnost vést účetnictví byla odvozována od překročení určité hranice výnosů či příjmů. Takové řešení pdoporovala i odborná veřejnost včetně

Komory auditorů, Komory daňových poradců a Národní účetní rady. Varianta B pouze terminologicky upravuje současné znění tak, aby odpovídalo novému zákonu, ale zachovává vazbu povinnosti vést účetnictví na obrat podle zákona o DPH. Toto řešení prosazovalo pouze MF ČR. Je však třeba upozornit, že vzhledem ke změně zákonné definice obratu nebude možno obrat za rok 2004 jednoduše stanovit (možná vůbec ne), takže řada fyzických osob bude vystavena nejistotě, zda budou povinny od roku 2005 vést účetnictví. Proto navrhuji přijetí varianty A.

Pozměňovací návrh:

· Za § 111 se vkládá nový § 112, který včetně nadpisu zní:

"§ 112

Změna zákona o účetnictví

Zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů se mění takto:

Varianta A:

§ 1 odst. 2 písm. e) zní:

"e) ostatní fyzické osoby, které jsou podnikateli, pokud jejich výnosy podle účetnictví vedené podle tohoto zákona nebo příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti podle evidence vedené podle zákona o daních z příjmu přesáhly za bezprostředně předcházející kalendářní rok částku 6.000.000 Kč,

Varianta B:

V § 1 odst. 2 písm. e) se slova "včetně zdanitelných plnění osvobozených od této daně" nahrazují slovy "zvýšený o osvobozená plnění uvedená v § 51 zákona o dani z přidané hodnoty" a v poznámce 1a) se dosavadní text nahrazuje textem "§ 6 odst. 2 zákona č. xxx/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty"

· Dosavadní § 112 a § 113 se označují jako § 113 a § 114.

24. Změna zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů:

Právní úprava příspěvkových organizací zřizovaných kraji a obcemi je provedena zákonem č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. V odborné veřejnosti i v orgánech státní správy se přitom vedou spory o povaze těchto organizací a jejich "majetkové subjektivitě".

Na jedné straně stojí názor vycházející z důvodové správy k návrhu zákona č. 250/2000 Sb. (a zdá se, že převažuje), reprezentovaný Českým úřadem zeměměřičským a katastrálním a nepřímo podpořený i nálezem Ústavního soudu Pl. ÚS 5/03, že příspěvkové organizace nemohou mít vlastní majetek a že hospodaří pouze s majetkem svých zřizovatelů, kteří jsou jeho vlastníky. Proto katastrální úřady odmítají zapisovat příspěvkovým organizacím nemovitosti na listy vlastnictví.

Na druhé straně stojí názor, k němuž se postupně, zejména po masivním převodu státního majetku krajům, přiklonilo Ministerstvo financí, že příspěvkové organizace jsou v omezeném rozsahu schopné nabývat vlastnického práva, a to děděním, darem, na základě zákona (č. 157/2002 o přechodu některého majetku krajům) a z vlastních zdrojů (z doplňkové činnosti apod.).

Otázka vlastnictví majetku má dopad i do zdaňování příspěvkových organizací, protože daňové odpisy může (zatím) uplatňovat pouze vlastník majetku, nikoliv jeho uživatel. I ve vztahu k dani z přidané hodnoty má tato otázka význam, protože je nutno ošetřit vztah, kdy jedna právnická osoba (příspěvková organizace) nabývá věci do majetku jiné osoby (zřizovatele), případně majetek jiné osoby svým jménem opravuje nebo zhodnocuje.

Názor prezentovaný Ministerstvem financí je v praxi neudržitelný. Majetkem nejsou pouze movité a nemovité věci, ale též pohledávky a peníze. Během každé ekonomické aktivity dochází k neustálé transformaci jednotlivých složek majetku a kromě nemovitostí je prakticky nemožné dohledat, kam se jaký majetek přeměnil. Smíšené vlastnictví příspěvkové organizace a zřizovatele by bylo zbytečnou a vážnou komplikací v běžném životě, aniž by přinášelo jakékoliv výhody. Proto je třeba podpořit stanovisko prvé a do zákona č. 250/2000 Sb. doplnit jasné ustanovení, že veškerý majetek příspěvkové organizace je majetkem zřizovatele. Zároveň by se měl vymezit postup při nabývání darů a dědictví těmito organizacemi ve prospěch zřizovatele tak, aby nebyla porušována práva příslušných zastupitelstev.

Na druhé straně je nepochybné, že příspěvková organizace je právnickou osobou a může mít i vlastní daňové povinnosti. Pokud jde o DPH, měla by mít ve všech směrech stejný režim jako státní podnik, tzn. že opravy, údržba a zhodnocení majetku ve vlastnictví zřizovatele by byly posuzovány stejně jako opravy, údržba a zhodnocení majetku vlastního.

Pozměňovací návrh:

· Za § 112 se vkládá nový § 113, který včetně nadpisu zní:

"§ 113

Změna zákona o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů

Zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů se mění takto:

V § 27 odst. 1 se za slovo "subjektivitu." doplňuje věta:

"Příspěvková organizace nemá vlastní majetek; k majetku, který jí zřizovatel svěřil nebo který získala do vlastnictví zřizovatele při své činnosti nebo s jeho souhlasem v případech vymezených zvláštním předpisem* *(zákon o obcích, zákon o krajích – souhlas orgánu samosprávy),* má právo hospodaření.

· Dosavadní § 113 a § 114 se označují jako § 114 a § 115.

25. Příloha č. 1

Jak je již uvedeno u pozměňovacího návrhu č. 8, obsahuje přílohač. 1 dvojí vymezení zboží, u něhož se uplatňuje snížená sazba: jednak slovní, jednak číselným údajem dle Harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží. Slovní popis se přitom nekryje s popisem číselným, přičemž číselný popis podle kapitol a jejich položek zahrnuje podstatně širší množinu zboží nežli popis slovní. I slovní popis je přitom v řadě případů širší nežli připouští příloha H Směrnice.

Vyjde-li se ze slovního popisu, pak zákon v rozporu se Směrnicí daňově zvýhodňuje

a) živá zvířata nesloužící ani k přípravě potravin a krmiv, ani pro zemědělskou výrobu, např. opice, ptáky, plazy, šelm, akvarijní rybičky, apod,

b) rostlinné produkty, které nejsou přímo používány pro přípravu potravin nebo krmiv ani pro zemědělskou výrobu, ale jsou vstupem pro potravinářský nebo farmaceutický průmysl, např. cukrová řepa, chmel,listy koky, konopí,.

Ve slovním popisu totiž není uvedena důležitá podmínka uvedená v příloze H Směrnice, že živá zvířata, rostliny, semena a přípravky lze zdaňovat sníženou sazbou jen v případě, že jsou obyvkle používány k přípravě jídel nebo krmiv !!

Vyjde-li se z číselného označení, pak zákon v rozporu se Směrnicí daňově zvýhodňuje ještě mnohem širší okruh zboží, například živočišné a rostlinné produkty pro farmaceutickou výrobu (opium),veškeré nerosty nebo tuky pro průmyslové použití.

Z vysvětlení na konci přílohy, že poznámka "ex" před číselným označením znamená, že snížené sazbě podléhá pouze zboží v příloze výslovně uvedené, a contrario nutně plynet, že tam, kde poznámka "ex" uvedena není, toto pravidlo neplatí a snížené sazbě podléhá veškeré zboží patřící pod uvedené číselné označení, i když v příloze výslovně uvedeno není. To znamená, že číselné označení má, až na výjimky označené poznámkou "ex" přednost před označením slovním. Této skutečnosti si pravděpodobně poslanci nebyli vědomi ! V každém případě to znamená závažnou vadu zákona a hrubý rozpor se Směrnicí, protože okruh takto daňově zvýhodněných zboží je podstatně širší než Směrnice připouští.

Pro odstranění jakýchkoliv pochybností je nutno vymezit zboží s nižší sazbou zcela jednoznačně číselným kódem Harmonizovaného systému.Do přílohy byla zařazena všechna zboží odpovídající slovnímu popisu uvedenému v zákoně schváleném sněmovnou kromě těch, která sněmovna uvedením příslušných číselných kódů výslovně vyloučila, a těch, jejichž zdaňování nižší sazbou nedovoluje Směrnice. Tímto způsobem se návrh maximálně přibližuje politické vůli Sněmovny při současném respektování Směrnice. Dětské plenky jsou zařazeny,protože to byla jasná vůle poslanců, přestože to odporuje Směrnici. Problém byl pouze s kapitolou 23, kde jsou krmiva, protože ve slovním popisu v zákoně uvedena nejsou, ale kód kapitoly tam je uveden a Směrnice jejich zařazení dovoluje. V návrhu proto jsou zařazena

Oproti textu schválenému sněmovnou nebylo do návrhu doplněno žádné zboží !!

Návrh byl zpracován podle jednotlivých kapitol Harmonizovaného systému tak, že (pokud nebylo možno zařadit celou kapitolu bez výjimek) byl uveden buď pozitivní výčet položek za slovem "pouze" nebo negativní výčet za slovem "mimo".

K jednotlivým kapitolám je třeba podat vysvětlení:

Kapitola 1 zahrnuje živá zvířata.Sněmovna nevyloučila nic, kvůli Směrnici nutno vyloučit zvířata, která se nevyužívají k přípravě jídel: primáty, velryby, plazy, dravce, papoušky a další.

Kapitola 2zahrnuje maso a vnitřnosti. Sněmovna nevyloučila nic, kvůli Směrnici je nutno vyloučit droby pro farmaceutickou výrobu a maso z primátů a dalších zvířat zmíněných v kapitole 1.

Kapitola 3 zahrnuje ryby, korýše, měkkýše a vodní bezobratlovce. Sněmovna vyloučila korýše (langusty, humry, krevety, kraby, raky) měkkýše (ústřice, slávky, škeble, hlemýždě) hlavonožce (sepie, chobotnice, olihně, kalmary), Kvůli směrnici je nutno vyloučit i akvarijní a okrasné ryby.

Kapitola 4 zahrnuje mléko,mléčné výrobky, vejce a med. Sněmovna nevyloučila nic. Kvůli Směrnici je nutno vyloučit žloutky a vejce nezpůsobilé k požívání lidmi.

Kapitola 5 zahrnuje nepoživatelné výrobky živočišného původu (chlupy, kosti, kůži, slonovinu). Její zařazení Směrnice neumožňuje.

Kapitola 6 zahrnuje květiny a živé rostliny. Sněmovna ji celou vyloučila. Návrh ji neobsahuje.

Kapitola 7 zahrnuje zeleninu, poživatelné rostliny, kořeny a hlízy. Sněmovna nevyloučila nic a kvůli Směrnici také není třeba nic vylučovat.

Kapitola 8 zahrnuje jedlé ovoce a ořechy. Sněmovna nevyloučila nic a kvůli Směrnici také není třeba nic vylučovat.

Kapitola 9 zahrnuje kávu, čaj, maté a koření. Sněmovna ji celou vyloučila, ačkoliv Směrnice její zařazení umožňuje. V návrhu není zahrnuta..

Kapitola 10 zahrnuje obilí. Přestože se v surovém stavu jako potravina nevyužívá, Sněmovna ho nevyloučila. Zařazení potravinářského obilí by mohlo být kvůli Směrnici problémem, krmné obilí a osivo nikoliv. Na konečné spotřebitele nemá výše zdanění žádný vliv, protože kupují až finální výrobek. Zemědělci jsou zase až na výjimky plátci daně, takže jim případné vyšší zdanění nevadí (uplatní si odpočet). V návrhu je kapitola zachována, ale je možno ji vypustit.

Kapitola 11 zahrnuje mlýnské výrobky, škroby a pšeničný lepek. Sněmovna nevyloučila nic, kvůli Směrnici je třeba vyloučit slad, který se nepoužívá přímo jako potravina.

Kapitola 12 zahrnuje olejnatá a jiná semena a plody, průmyslové a léčivé rostliny, slámu a pícniny. Sněmovna vyloučila slámu a pícniny, kvůli Směrnici je třeba vyloučit cukrovou řepu, chmel a listy koky.

Kapitola 13 zahrnuje štávy a výtažky z rostlin. Sněmovna nevyloučila nic, kvůli směrnici je nutno vyloučit šelak, gumu, opium, pryskiřice a další položky a ponechat pouze výtažky z vanilky, směsi rostlinný výtažků v přípravě nápojů a potravinových přípravků, pektiny, agary a zahušťovadla.

Kapotola 14 zartnuje rostlinné pletací materiály. Směrnice její zařazení neumožňuje.

Kapitola 15 zahrnuje tuky. Sněmovna nevyloučila nic, kvůli Směrnici je nutno vyloučit tuky pro průmyslové účely, vosky a kaly.

Kapitola 16 zahrnuje konzervy a přípravky z masa, ryb, korýšů, měkkýšů a jiných vodních bezobratlovců.Sněmovna nevyloučila nic a kvůli Směrnici také není nutné nic vylučovat. Pro zajímavost je třeba uvést, že sněmovna (zjevně neúmyslně) zařadila čerstvé mořské živočichy do základní sazby, zatímco konzervované ponechala ve snížené sazbě. J

Kapitola 17 zahrnuje cukr a cukrovinky. Sněmovna vyřadila žvýkačky, bílou čokoládu, bonbony a další cukrovinky. Kvůli Směrnici není třeba vyřazovat nic.

Kapitola 18 zahrnuje kakao a výrobky s obsahem kakaa a Sněmovna ji celou vyloučila.

Kapitola 19 zahrnuje přípravky z obilí, mouky, škrobu a mléka a jemné pečivo. Sněmovna nevyloučila nic a kvůli Směrnici také není nutné nic vylučovat.

Kapitola 20 zahrnuje přípravky a konzervy ze zeleniny, ovoce a ořechů. Sněmovna nevyloučila nic a kvůli Směrnici také není nutné nic vylučovat.

Kapitola 21 zahrnuje různé potravinové přípravky, zejména polévky, sirupy, výtažky, koncentráty a zmrzlinu. Sněmovna vyloučila přípravky a výtažky z kávy a čaje, ale ponechala alkoholické přípravky k přípravě nápojů ! Kvůli Směrnici není nutno nic vylučovat.

Kapitola 22 zahrnuje vodu, led, nealkoholické nápoje a víno. Sněmovna vyloučila víno. Kvůli Směrnici není nutno nic dalšího vylučovat.

Kapitola 23 obsahuje krmiva a potravinářské zbytky ke krmným účelům. Sněmocvna nevyloučila nic a kvůli Směrnici také není nutno nic vylučovat.

Kapitola 24 obsahuje tabák a tabákové výrobky, což netřeba komentovat.

Kapitola 25 obsahuje nekovové nerosty (síra, sádrovec, pyrit, tuha, písek, jíl, fosfáty, vápno, cement atd.). Sněmovna nevyloučila nic. Kvůli Směrnici lze do přílohy zařadit jediný druh zboží a to je kuchyňská sůl.

Kapitola 28 obsahuje chemikálie anorganického původu. Sněmovna z ní nevyloučila nic a spojuje ji s farmaceutickými výrobky. Mezi ně ale mohou chemikálie patřit až v určité lékové formě. Proto je zařazení této kapitoly v příloze zbytečné. Jediným zbožím, které by přicházelo v úvahu, je peroxid vodíku.V návrhu kapitola zařazena není.

Kapitola 29 obsahuje chemikálie organického původu.Sněmovna z ní nevyloučila nic a spojuje ji s farmaceutickými výrobky. Mezi ně ale mohou chemikálie patřit až v určité lékové formě. Proto je zařazení této kapitoly v příloze zbytečné., V návrhu kapitola zařazena není.

Kapitola 30 obsahuje farmaceutické výrobky. Sněmovna chce zařadit pouze výrobky používané pro zdravotní péči,

prevenci nemocí a léčbu pro humánní lékařské účely. To lze zajistit pouze uvedením této podmínky přímo do přílohy.

Kapitola 40 zníměná v zákonu obsahuje kaučuk a výrovky z něj. Sněmovna z ní nevyloučila nic a spojuje ji s farmaceutickými výrobky. Mezi ně ale mohou z celé kapitoly patřit pouze prezervativy (nikoliv jako antikoncepce, ale jako prostředek pro předcházení nemocem.) Výslovné zařazení prezervativů však sněmovna po opakovaném hlasování zamítla. V návrhu proto kapitola není.

Kapitola 48 obsahuje papír a výrobky z papíru. Sněmovna zařadila (vědomě v rozporu se Směrnicí) pouze dětské plenky z kódu 4818, v němž jsou ovšem také vložky a tampóny, které podle Směrnice do snížené sazby zařadit lze. Návrh uvádí pouze dětské plenky se zpřesněným kódem.

Kapitola 49 obsahuje polygrafické výrobky. Sněmovna zařadila pouze knihy, brožury, noviny, časopisy, obrázková alba, obrázkové knihy, předlohy ke kreslení pro děti, hudebniny tištěné či rukopisné, kartografické výrobky všech druhů včetně atlasů, nástěnných map, topografických plánů a globusů a to s omezením reklamní plochy. Znamená to nutnost upřesnění kódů těchto zboží. Kvůli Směrnici není nutno dělat žádné úpravy

.Kapitola 56 zmíněná v zákonu obsahuje netkané textilie,lana provazy a podobné výrobky. Výrobky farmaceutického charakteru se tam neyvskytují. Proto není v návrhu obsažena.

Kapitola 61 obsahuje pletené oblečení a kód 6111 uvedený v zákoně dětské pletené oblečení. Dětské plenky se zde nevyskytují. Proto není kapitola do návrhu zařazena.

Kapitola 62 obsahuje jiné než pletené oblečení a kód 6209 uvedený v zákoně dětské oblečení jiné než pletené. Dětské plenky se zde nevyskytují. Proto není kapitola do návrhu zařazena.

Zdravotnické prostředky a další zboží pro potřeby nemocných a postižených osob je uvedeno v řadě kapitol, kde většinou ani nemá samostatný kód. Proto je seznam tohoto zboží uveden nikoliv v části A přílohy v tabulce podle kapitol Harmonizovaného sysytému, ale v části B přílohy se slovním popisem. Aspartam, sorbit a sacharin a jeho soli a dětské autosedačky, pro něž se mi nepodařilo najít kód, jsou spolu s teplem a chladem uvedeny v části C přílohy č. 1

Pozměňovací návrh:

· Příloha č. 1 zní:

"Příloha č. 1: Seznam zboží, u něhož se uplatňuje snížená sazba

Část A.

Č.	**Číselný kód podle Harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží**	**Slovní popis zboží (nezávazný pro uplatnění sazby)**
1.	**kapitola 01;** mimo 010611,010612,0106199, 01062, 010631,010632, 0106399 (kromě pštrosů), 01069 (kromě vodicích psů pro zrakově postižené)	Živá zvířata pro výrobu potravin a krmiv, vodicí psi pro zrakově postižené
2.	**kapitola 02;** mimo 0206101, 0206291, 02062999, 0206801, 0206901, 02083, 02084, 02085, 021091, 021092, 021093, 0210993	Maso a poživatelné droby pro lidskou výživu
3.	**kapitola 03;** mimo 030110, 0306, 0307	Ryby, korýši, měkkýši a vodní bezobratlovci mimo ryb okrasných

4.	**kapitola 04:** mimo 0408192, 0408912, 0408992	Mléko, mléčné výrobky, ptačí vejce, přírodní med, jedlé výrobky živočišného původu
5.	**kapitola 07**	Zelenina, poživatelné rostliny, kořeny a hlízy
6.	**kapitola 08**	Jedlé ovoce a ořechy
7.	**kapitola 10**	Obilí
8.	**kapitola 11;** mimo 1107 a 11082	Mlýnské výrobky; škroby; pšeničný lepek
9.	**kapitola 12;** mimo 12079991, 1210, 121130, 121140, 121190, 1212912, 1212918, 1213, 1214	Olejnaté plody, olejnatá a jiná semena pro lidskou výživu a zemědělskou výrobu,
10.	**kapitola 13;** pouze 13021905, 13021930, 13021991, 13022 a 13023	Šťávy a výtažky z rostlin pro lidskou výživu
11.	**kapitola 15;** pouze 15010019, 15020090, 15030019, 1507109,1507909, 1508109, 1508909, 1509109, 15099, 1510001, 1510009, 1511109, 15119011, 15119019, 15119099, 15121191, 15121199, 15121990,15122990, 15131191, 15131199, 15131911, 15131919, 15131991, 15131999, 1513211, 1513213, 1513219,15132911, 15132919, 1513295, 1513299, 1514119, 1514919,1515199, 1515219, 1515299,15155019, 15155099, 15159029, 15159039, 15159051,15159091, 151610, 15162091, 15162096, 1517, 15180099	Tuky pro lidskou výživu
12.	**kapitola 16**	Konzervy a přípravky z masa, ryb nebo korýšů, měkkýšů nebo jiných vodních bezobratlovců
13.	**kapitola 17:** mimo 1704	Cukr a cukrovinky
14.	**kapitola 19**	Přípravky z obilí, mouky, škrobu nebo mléka; jemné pečivo
15.	**kapitola 20**	Přípravky a konzervy ze zeleniny, ovoce, ořechů nebo jiných částí rostlin
16.	**kapitola 21:** mimo 210111 a 210112	Různé potravinové přípravky, zejména polévky, sirupy, výtažky, koncentráty, zmrzlina
17.	**kapitola 22;** pouze 2201, 2202 a 2209	Voda, led, nealkoholické nápoje, ocet
18.	**kapitola 23;**	Krmiva a krmné zbytky z potravinářské výroby
19.	**kapitola 25;** pouze 25010091	Sůl pro lidskou výživu
20.	**kapitola 30** – jen zboží používané pro zdravotní péči, prevenci nemocí a léčbu v humánní medicíně	Farmaceutické výrobky používané pro zdravotní péči, prevenci nemocí a léčbu v humánní medicíně
21.	**kapitola 48;** pouze 48184090	Dětské pleny papírové
22.	**kapitola 49;** pouze 4901, 4902, 4903, 4904, 4905 – u všech druhů zboží jen pokud reklama v něm nepřesáhne 50 % plochy nebo není podstatnou měrou určeno k reklamě	Knihy, brožury, noviny, časopisy, obrázková alba, obrázkové knihy, předlohy ke kreslení pro děti, hudebniny tištěné či rukopisné, kartografické výrobky všech druhů včetně atlasů, nástěnných map, topografických plánů a globusů,

Je-li u Číselného kódu v tabulce uvedeno slovo "pouze", uplatní se snížená sazba jen u zboží zatříděného v příslušné kapitole do položek, jejichž číselný kód začíná uvedenými čísly.

Je-li u Číselného kódu v tabulce uvedeno slovo "mimo", uplatní se snížená sazba u veškerého zboží zatříděného do příslušné kapitoly s výjimkou zboží, jejichž číselný kód začíná uvedenými čísly.

Je-li u Číselného kódu v tabulce nebo u položky uvedené za slovem "pouze" uvedeno slovo "ex", uplatní se snížená

sazba pouze u takového zboží zatříděného do příslušné kapitoly nebo položky, které je slovně definováno za slovem "ex".

Je-li u položky uvedené za slovem "mimo" uvedeno slovo "kromě", uplatní se snížená sazba na zboží zatříděné do této položky, které je s tímto slovem uvedeno v závorce.

Část B.

1. Zdravotnické prostředky podle zvláštních právních předpisů*

2. Zboží dále uvedené, jež není zdravotnickým prostředkem podle zvláštních právních předpisů, ale slouží výhradně pro osobní používání nemocnými nebo postiženými osobami ke zmírnění následků jejich nemoci nebo postižení:

a) Braille papír,

b) bílé hole pro nevidomé a částečně vidící osoby (dále jen "zrakově postižení"),

c) osobní a kuchyňské váhy s hlasovým výstupem pro zrakově postižené,

d) manipulační stroje a zařízení pro přepravu těžce zdravotně postižených osob upoutaných na vozíku,

e) psací stroje na zpracování textu (slovní procesory) upravené k používání zrakově postiženými nebo osobami s amputovanou nebo ochrnutou horní končetinou,

f) elektronické kalkulačky a elektronické počítací stroje s hlasovým nebo hmatovým výstupem pro zrakově postižené,

g) počítače speciálně upravené pro zrakově postižené s hlasovým nebo hmatovým výstupem nebo hardwarovým adaptérem pro zvětšování písma a obrazu, a jejich jednotky a přídavná zařízení s hlasovým nebo hmatovým výstupem nebo hardwarovým adaptérem pro zvětšování písma a obrazu,

h) Braillská počítačová tiskárna, klávesnice pro zrakově postižené a jiné výstupní a vstupní jednotky počítače pro zpracování hmatového písma,

i) jednotky počítačů a přídavná zařízení k počítačům umožňující jejich ovládání osobami se sníženou jemnou motorikou nebo amputovanými končetinami,

j) telefony a videotelefony konstruované pro použití neslyšícími osobami,

k) zvětšovače televizního obrazu pro zrakově postižené,

l) speciální akustické nebo vizuální přístroje pro neslyšící nebo zrakově postižené,

m) ruční ovládání nožních pedálů, ruční páky včetně řadicí páky pro tělesně postižené,

n) hodinky pro zrakově postižené s hmatovým nebo hlasovým výstupem s pouzdrem jiným než z drahých kovů a vibrační a světelné hodinky pro neslyšící osoby,

o) vibrační a světelné budíky pro neslyšící osoby a budíky s hlasovým nebo hmatovým výstupem pro zrakově postižené.

Část C.

1. Sorbit, aspartam, sacharin a jeho soli

2. Dětské autosedačky
3. Teplo a chlad"

26. Příloha č. 2

Zákon zařazuje do služeb podléhajících snížené sazbě některé služby, které nejsou uvedeny v příloze H Směrnice a proto musí být zdaňovány základní sazbou. Jedná se o

a) průmyslové služby a práce na zdravotnických prostředcích – přístrojích umístěných ve zdravotnických zařízeních (příloha H uvádí pouze opravy zdravotnických prostředků sloužících výhradně k osobnímu užívání nemocnou nebo postiženou osobou,

b) dopravu dopravních prostředků cestujících (tj. lidé v kupé, auto na vagónu),

c) provozování hřbitovů (příloha H Směrnice uvádí pouze pohřební a kremační služby včetně dodání souvisícího zboží, nikoliv služby hřbitovní),

d) shromažďování, úpravu a rozvod vody (příloha H Směrnice uvádí poze dodávku vody, nikoliv činnost "mezistupňů" při její "výrobě"),

e) poplatky za vysílání rozhlasu a televize (příloha H Směrnice uvádí pouze přijímání rozhlasového a televizního vysílání, nikoliv vlastní vysílání; navíc poplatky vybírané Českým rozhlasem a Českou televizí jsou bez nejmenších pochybností příjmem veřejnoprávní osoby za veřejnoprávní činnost a jsou ze zdanění vyňaty),

f) úklidové práce v domácnostech (příloha H Směrnice je neuvádí, ale lze je zařadit do snížené sazby jako součást sociální péče nebo domácí péče o staré, nemocné a zdravotně postižené občany, pokud jsou prováděny v domácnostech těchto občanů).

Vymezení kulturních činností v zákoně je legislativně-technicky velmi problematické, protože číselné označení se v něm vůbec nekryje se slovním popisem; není tedy zřejmé, co poslanci vlastně chtěli..

Pozměňovací návrh respektuje politickou vůli sněmovny neuplatňovat sníženou sazbu u všech služeb, kde to Směrnice umožňuje. Vypouští z přílohy pouze činnosti uvedené výše ad a) až e), činnost ad f) včleňuje do sociálních služeb, doplňuje čištění septiku a jímek, které je uvedeno v kódu SKP 90.01 schváleném sněmovnou a slovně přesněji vyjadřuje rozsah uplatnění snížené sazby u vstupného do kulturních zařízení a na kulturní akce..

Pozměňovací návrh vypouští z textu přílohy označení činností dle SKP. Důvodem je to, že SKP není právním předpisem, slouží pouze pro účely statistického výkaznictví, představuje pouze neúplný seznam názvů činností (není v něm např. poskytování autorských a průmyslových práv, provozování výtahů, nájmy, zřízení věcných břemen a řada jiných činností, které jsou zdanitelnými plněními), které nejsou nikde přesněji definovány, a neexistuje žádný právně závazný způsob, jak pro účely daňového řízení jednotlivé služby do SKP zařadit. (U zboží má toto právo celnice.) Proto uvádění SKP v zákoně nemá žádnou závaznost a je pouze matoucí.

Oproti zákonu pozměňovací návrh doplňuje přílohu č. 2 o

a) provozování domovních výtahů,

b) přijímání rozhlasového a televizního vysílání prostřednictvím domovních antén,

c) dodání zboží souvisícího s pohřebními a kremačními službami, zejména rakví, uren, věnců, květin a stuh,

d) vybrané stavební práce souvisící s bydlením (s odkazem na § 48)

Důvodem doplnění domovních výtahů a domovních antén je skutečnost, že se jedná v celé ČR o statisíce případů, malé poplatky za jejich užívání se platí v rámci služeb spojených s užíváním bytu a neuvedením v zákoně by byli

pronajímatelé vystaveni nejistotě, jak tyto služby zdaňovat. Fiskální efekt je zanedbatelný, v celé ČR maximálně v desítkách milionů Kč ročně. U dodání zboží souvisícího s pohřebními službami jde také o právní jistotu, zda toto zboží je či není součástí služby (Zde je jasně patrno, že SKP není žádnou pomůckou, protože nedává odpověď na otázku, co vlastně položka 93.03 zahrnuje). I v tomto případě je fiskální efekt nevýznamný.

Pozměňovací návrh:

· Příloha č. 2 zní:

"Příloha č. 2: Seznam služeb, u nichž se uplatňuje snížená sazba

1. Pravidelná hromadná doprava cestujících železniční, silniční, vodní, letecká, podzemní i lanovými drahami včetně přepravy spoluzavazadel. (Pravidelnou hromadnou dopraovu se pro účely tohoto zákona rozumí přeprava osob v určeném dopravním spojení podle předem stanovených jízdních řádů a tarifních a přepravních podmínek, kdy cestující nastupují a vystupují na předem určených zastávkách nebo místech.) Provozování domovních výtahů.

2. Zdravotní péče, pokud není osvobozena podle § 58

3. Sociální péče a domácí péče o staré, nemocné a zdravotně postižené osoby včetně úklidových prací prováděných v jejich domácnostech, pokud nejde o činnosti osvobozené podle § 59 nebo § 61.

4. Vstup na výstavy, koncerty, filmová, divadelní a jiná kulturní a zábavní představení, na diskotéky, taneční zábavy, plesy, do muzeí, cirkusů, zoologických a botanických zahrad, jeskyní, hradů a zámků, zábavních parků, na rozhledny a na podobné kulturní akce a do podobných kulturních zařízení.

5. Služby pohřební a kremační včetně dodání zboží s nimi souvisejícího, zejména rakví, uren, věnců, květin a stuh.

6. Odvádění a čištění odpadních vod; čištění žump, septiků, jímek a vyhnívacích nádrží.

7. Opravy zboží uvedeného v části B přílohy č. 1

8. Stavební práce souvisící s bydlením za podmínek uvedených v § 48

9. Služby spisovatelů, skladatelů a výkonných umělců a autorské honoráře vyplácené za užití jejich děl nebo výkonů.

10. Příjem rozhlasového a televizního vysílání prostřednictvím domovních antén."

27. Příloha č. 3

Text zákona vyžaduje jen minimální úpravu. Zákon opomíjí železniční dopravu, ačkoliv na Šumpersku je její provozování obcemi aktuální. Obecné uvedení všech druhů dopravy pod názvem "Osobní a nákladní dopraya"je vyhovující zkratkou, která přesně odpovídá Směrnici. U nového zboží Směrnice používá pojmu "prodej", nikoliv "dodání".Uvádění kódů SKP je nevhodné, jak je vysvětleno u předchozího pozměňovacího návrhu.

Pozměňovací návrh:

· Příloha č. 3 zní:

"Příloha č. 3: Seznam plnění, při jejichž uskutečňování se veřejnoprávní osoba vždy považuje za osobu

povinnou k dani

1. Dodání vody, plynu, tepla, chladu a elektrické energie

2. Dodání nového zboží vyrobeného za účelem prodeje v nezměněném stavu

3. Telekomunikační služby

4. Nákladní a osobní doprava, pravidelná i nepravidelná

5. Skladování

6. Přístavní a letištní služby

7. Činnost cestovních kanceláří a agentur, průvodcovské služby

8. Komerční reklamní služby

9. Pořádání veletrhů a výstav komerčního charakteru

10. Služby prodejen pro zaměstnance, kantýn, závodních a podobných jídelen

11. Činnost provozovatelů rozhlasového a televizního vysílání jiná než osvobozená podle § 53

12. Plnění uskutečněná Státním zemědělským intervenčním fondem týkající se dodání zemědělských a potravinářských výrobků podle předpisů platných pro činnost tohoto fondu."

29. Zhodnocení významnosti jednotlivých návrhů

Z hlediska kompatibility se Směrnicí EU jsou naprosto klíčové pozměňovací návrhy č. 25 a 26 (tj. přílohy č. 1 a 2) a s nimi souvisící legislativně technický pozměňovací návrh č. 8 a dále návrh č. 11 (zdaňování převodů nemovitostí). Dalšími velmi důležitými návrhy z tohoto hlediska jsou č. 4,5 a 6. Méně důležité (nikoliv však nevýznamné) jsou z tohoto hlediska návrhy č. 12, 13 a 27.

Z hlediska proveditelnosti zákona ve veřejném sektoru jsou naprosto klíčové pozměňovací návrhy č. 2, 3 a 21 a velmi významné jsou i návrhy č.7 a 22. ..

Z hlediska zajištění právní jistoty jsou klíčové návrhy č. 16 a 20, velmi důležité návrhy č. 14 a 15 a méně důležité č. 9 a 10.

Z hlediska zajištění fiskálních příjmů jsou klíčové návrhy č. 18 a 19.

Z hlediska legislativně technického je (kromě zmíněného č. 8 souvisícího s přílohami) klíčový návrh č. 1, který má dopady do řady ustanovení zákona..Víceméně legislativně technický charakter však mají i návrhy č. 4, 15, 16 a 24.

Návrhy č. 23 a 24 jsou sice velmi aktuální, ale přijetí zákona přímo nepodmiňují.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Soudní dvůr EU upřesnil dosah pravidla proti zneužívání ve směrnici o mateřských a dceřiných společnostech (rozsudek NEO GROUP)
- Společné dohledové priority ESMA, EBA a EIOPA pro rok 2027
- Nové pojetí úvěruschopnosti spotřebitele?
- Plánované změny v oblasti merger control
- Co zkoumají úřady v případě zneužití holdingu? Aktuální judikatura
- Bez kontroly a bez sankcí? Daňové echo zaznělo už pošesté a mění přístup Finanční správy k daňovým chybám
- Manažerské služby pod přísným dohledem finanční správy
- Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíce červenec a srpen 2026
- Přijetí eura pohledem oceňování podniků: Co by se změnilo ve znalecké praxi?
- Finanční služby na dálku: co přinese nová úprava a co znamená pro investiční společnosti a obchodníky s cennými papíry?
- Pozemkové restituční náhrady a role znalce, když se hodnota majetkové křivdy přepočítává po desetiletích